

เป้าหมายการพัฒนาจังหวัด ฉะเชิงเทรา 20 ปี (พ.ศ. 2566 - 2585)

กลุ่มงานยุทธศาสตร์และข้อมูลเพื่อการพัฒนาจังหวัด
สำนักงานจังหวัดฉะเชิงเทรา
โทร 038-512520 ต่อ 117
EMAIL : CCS_PLAN@HOTMAIL.COM

เป้าหมายการพัฒนาจังหวัดฉะเชิงเทรา 20 ปี

(พ.ศ. 2566 – 2585)

1. สถานการณ์การพัฒนาของจังหวัดโดยสรุป (ภาพรวมผลการพัฒนาตามประเด็นการพัฒนาที่สำคัญของจังหวัดในระยะเวลาที่ผ่านมา (พ.ศ. 2561 – 2565) และสถานการณ์การพัฒนาในมิติต่าง ๆ)

1.1 จุดเน้นการพัฒนาตามประเด็นการพัฒนาในระยะเวลาที่ผ่านมา

จังหวัดฉะเชิงเทราแบ่งเขตการปกครองแบ่งออกเป็น 11 อำเภอ 93 ตำบล มีหมู่บ้านทั้งสิ้น 892 หมู่บ้าน มีประชากรทั้งสิ้น 725,616 คน มีจำนวนครัวเรือนทั้งสิ้น 324,824 ครัวเรือน และมีส่วนราชการบริหารส่วนท้องถิ่นเป็นองค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 แห่ง เทศบาลเมือง 1 แห่ง เทศบาลตำบล 33 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบล 74 แห่ง มีผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (Gross Provincial Product : GPP) ในปี 2564 เท่ากับ 400,385 ล้านบาท เป็นอันดับที่ 8 ของประเทศ และเป็นอันดับ 3 ของภาคตะวันออก รองจากจังหวัดชลบุรี และจังหวัดระยอง ตามลำดับ โดยสัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมส่วนใหญ่ของจังหวัดฉะเชิงเทรา ขึ้นอยู่กับภาคอุตสาหกรรม เท่ากับ 281,133 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 70.22 รองลงมาคือ ภาคการบริการ เท่ากับ 99,595 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 24.87 และภาคการเกษตร เท่ากับ 19,656 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 4.91 จากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดแสดงให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาที่ชัดเจน เนื่องจากจังหวัดฉะเชิงเทราใช้พื้นที่ส่วนใหญ่ไปในภาคการเกษตร และประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม แต่สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดส่วนใหญ่มาจากภาคอุตสาหกรรมและบริการ ทั้งนี้ ในปี พ.ศ. 2564 จังหวัดฉะเชิงเทรามีมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัดต่อหัว (GPP Per capita) เท่ากับ 457,736 บาท เป็นลำดับที่ 6 ของประเทศ และครัวเรือนในจังหวัดฉะเชิงเทรามีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือน เท่ากับ 23,196 บาท

ลักษณะโครงสร้างประชากรตามช่วงวัยของจังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่า มีประชากรวัยเด็ก (อายุ 0 - 14 ปี) อยู่ร้อยละ 16.63 ประชากรวัยแรงงาน (อายุ 15 - 59 ปี) ร้อยละ 65.03 และประชากรวัยสูงอายุ (อายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป) ร้อยละ 18.34 กล่าวคือปัจจุบัน “จังหวัดฉะเชิงเทราเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ (Aged Society)” อย่างเต็มตัวและกำลังก้าวเข้าสู่การเป็น “สังคมผู้สูงอายุโดยสมบูรณ์” (ประชากรวัยสูงอายุเกินร้อยละ 20) โดยในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา วัยแรงงาน มีแนวโน้มลดลง ในขณะที่วัยสูงอายุมิแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ ในปี พ.ศ. 2563 จังหวัดฉะเชิงเทรามีดัชนีความก้าวหน้าของคนอยู่ในลำดับที่ 9 ของประเทศ มีค่าดัชนีความก้าวหน้าของคนอยู่ที่ 0.6689 และอยู่ในระดับการพัฒนาสูงมาก มีค่าสูงกว่าเมื่อเทียบกับระดับภาคตะวันออก (0.6504) และสูงกว่าเมื่อเทียบกับระดับประเทศ (0.6501)

การพัฒนาจังหวัดฉะเชิงเทราในช่วงที่ผ่านมา ได้ส่งผลให้มีการพัฒนาในทุกมิติ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ การพัฒนาด้านการเกษตร การท่องเที่ยว การบริหารจัดการและพัฒนาแหล่งน้ำ และการพัฒนาด้านสังคม ได้รับการประกาศให้เป็น 1 ใน 3 จังหวัด ของเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก EEC ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2559 ที่ คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบหลักการโครงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) และในปี พ.ศ. 2561 พระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) พ.ศ. 2561 มีผลบังคับใช้เมื่อ 15 พฤษภาคม 2561 การแบ่งเขตการพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) กำหนดจังหวัดฉะเชิงเทราเป็น “พัฒนาเมืองที่อยู่อาศัยขั้นต้นที่ทันสมัยรองรับการขยายตัวของกรุงเทพฯ และ EEC” ซึ่งจะประกอบด้วย Super Cluster/Cluster เป็นอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในการแข่งขัน และสามารถพัฒนาหรือต่อยอดการใช้เทคโนโลยีที่สูงขึ้นเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มได้ โดยใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและเป็นอุตสาหกรรมแห่งอนาคต ซึ่งการลงทุนในจังหวัดฉะเชิงเทราถือว่าเป็นทำเลที่มีศักยภาพและความเหมาะสมเนื่องจากอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ อยู่ใกล้แหล่งอุตสาหกรรม ได้แก่ ชลบุรี ระยอง และ

สมุทรปราการ และที่สำคัญ คือ อยู่ใกล้ศูนย์กลางการคมนาคมทางอากาศระดับนานาชาติ ได้แก่ สนามบินสุวรรณภูมิ สนามบินอู่ตะเภา ศูนย์กลางการคมนาคมทางน้ำ ได้แก่ แหลมฉบังและมาบตาพุด ดังนั้น จังหวัดฉะเชิงเทราจึงต้องเตรียมความพร้อมรับมือความเปลี่ยนแปลงในพื้นที่ ทั้งในด้านโครงสร้างพื้นฐาน การรักษาพยาบาล การคมนาคมและขนส่ง และด้านสาธารณสุขไปจนถึงการเตรียมการอีกหลากหลายมิติ เช่น การทำงานด้านเกษตรกรรม ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม คุณภาพชีวิต ด้านทรัพยากรธรรมชาติ ฯลฯ และการบริหารจัดการน้ำในลุ่มน้ำและลุ่มน้ำข้างเคียงมาเพิ่ม เพื่อรองรับอนาคตและเพื่อรองรับการขยายตัวของเมืองตามพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก อีกด้วย

สำหรับทิศทางการพัฒนาเมือง มีหลักการพัฒนาพื้นที่รองรับบทบาทเมืองตามนโยบาย EEC ประกอบด้วย ปรับปรุงฟื้นฟูเมืองเดิม พัฒนาพื้นที่เมืองใหม่ในรูปแบบสมาร์ท ซิตี้ (Smart City) และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งจะได้รับการพัฒนาเชื่อมต่อภาคธุรกิจเป็นศูนย์การวิจัยและพัฒนา และกระจายความแออัดจากกรุงเทพฯ ในส่วนของจังหวัดฉะเชิงเทราจะมีการพัฒนาเมืองใหม่ เมืองสมาร์ทซิตี้ (Smart City) ตามนโยบายรัฐบาล เพื่อรองรับการพัฒนาของพื้นที่ EEC และการขยายตัวของกรุงเทพฯ เป็นเมืองน่าอยู่มาตรฐานระดับโลก และนโยบายรัฐบาลกำหนดให้จังหวัดฉะเชิงเทราเป็นพื้นที่ต้นแบบอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ (Eco Industry) ซึ่งเอื้อให้เกิดการขยายผลการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น อีกทั้งการพัฒนาศูนย์ขนส่งระบบราง อุตสาหกรรมยานยนต์ การพัฒนารถไฟความเร็วสูง และการขยายทางหลวงสายหลัก ซึ่งสามารถสรุปภาพรวมการพัฒนาของจังหวัดฉะเชิงเทราเป็น 3 ด้าน ได้แก่

1) เมืองและชุมชนรองรับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก มุ่งเน้นการเชื่อมโยงเมืองหลักด้านการท่องเที่ยว การเดินทางคมนาคมขนส่งหลายรูปแบบ และย่านอุตสาหกรรมหลักของ EEC และพัฒนาผังเมืองในการรองรับกลุ่มประชากรอนาคตจากชุมชนเมืองและแหล่งงานในอนาคตอย่างมีประสิทธิภาพ

2) เมืองและชุมชนอยู่อาศัยขั้นดี โดยส่งเสริมการพัฒนาเป็นเมืองที่อยู่อาศัยขั้นดีที่ทันสมัยรองรับการขยายตัวของกรุงเทพฯ และ EEC

3) การพัฒนาเมืองเกษตรกรรมอย่างยั่งยืน มุ่งเน้นการอนุรักษ์แหล่งทรัพยากรที่มีความสำคัญ โดยเฉพาะพื้นที่ป่าไม้ แหล่งน้ำ และพื้นที่ว่าง เพื่อการพัฒนาเมืองและคุณภาพชีวิตของประชากรในอนาคตได้อย่างเหมาะสม ได้มาตรฐานภายใต้กรอบการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมถึงการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ผลการดำเนินงานพัฒนาตามประเด็นการพัฒนาของจังหวัดที่ประสบความสำเร็จ

จังหวัดฉะเชิงเทราได้ให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ในการนำศาสตร์พระราชชา ยุทธศาสตร์ชาติ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ นโยบายรัฐบาล ตลอดจนเป้าหมายและแนวทางการพัฒนาภาค มาแปลงสู่การปฏิบัติในพื้นที่ อย่างเป็นรูปธรรม โดยมุ่งผลสัมฤทธิ์ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประชาชนจังหวัดฉะเชิงเทรา โดยจังหวัดฉะเชิงเทราได้รับการจัดสรรและการสนับสนุนงบประมาณ เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาด้านต่างๆ อาทิ การพัฒนาด้านคมนาคม ขนส่ง และระบบโลจิสติกส์ที่สำคัญ เพื่อสนับสนุนภาคการเกษตร การค้า อุตสาหกรรม การท่องเที่ยว และการพัฒนาภายใต้เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก EEC รวมทั้ง การพัฒนาด้านแหล่งน้ำ และปรับปรุงเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค โดยการขยายเขตบริการของการประปาส่วนภูมิภาค เพื่อรองรับการเป็นเมืองที่อยู่อาศัยขั้นดีของเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ส่งผลให้จังหวัดมีการพัฒนาเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วใน 5 ด้าน ได้แก่

1) ด้านการเกษตร รัฐบาลได้สนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจในระดับฐานราก ส่งเสริมการผลิตที่มีมูลค่าสูง มีคุณภาพปลอดภัยอย่างครบวงจร ซึ่งจังหวัดฉะเชิงเทราเป็นแหล่งผลิตผลไม้และสินค้าทางการเกษตรที่มีคุณภาพและมีมูลค่าสูง เช่น มะม่วง มะพร้าว ข้าวหอมมะลิ ไข่ไก่ ปลากระพง กุ้ง เป็นต้น ตามข้อมูลปัจจุบัน จากสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ จังหวัดฉะเชิงเทรา มีผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคเกษตร 19,977 ล้านบาท โดยเพิ่มขึ้นจากปี 2562 ที่มีมูลค่า 19,635 ล้านบาท

2) ด้านการพัฒนาแหล่งน้ำ จังหวัดฉะเชิงเทราได้รับการสนับสนุนจากคณะรัฐมนตรีให้สร้างอ่างเก็บน้ำห้วยกรอกเคียน อำเภอท่าตะเกียบ ความจุ 19.2 ล้านลูกบาศก์เมตร สามารถกักเก็บน้ำต้นทุน โดยมีพื้นที่ได้รับประโยชน์ในฤดูฝน 10,000 ไร่ และฤดูแล้ง 3,000 ไร่ วงเงินงบประมาณ 1,880 ล้านบาท และเริ่มการก่อสร้างเมื่อปี 2565 นอกจากนี้ คณะรัฐมนตรียังได้สนับสนุนให้มีการสร้างอ่างเก็บน้ำหนองกระทิง อ.สนามชัยเขต อ่างเก็บน้ำคลองกะพง อ.สนามชัยเขต และการศึกษาความเหมาะสมการผันน้ำอ่างเก็บน้ำคลองพระสะทึง-อ่างเก็บน้ำคลองสี่แยก เพื่อจัดหาน้ำในเขตพัฒนาพิเศษ EEC ซึ่งทั้ง 3 โครงการ กรมชลประทานได้ขอตั้งงบประมาณดำเนินการในปีงบประมาณ 2567 อีกทั้ง ยังมีการขยายเขตบริการของการประปาส่วนภูมิภาคในจังหวัดฉะเชิงเทรา เพื่อรองรับการเจริญเติบโตของเมือง ซึ่งตั้งแต่ปี 2562 เป็นต้นมา จังหวัดฉะเชิงเทราได้รับงบประมาณในการบริหารจัดการน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค จำนวน 418 ล้านบาท มีครัวเรือนที่ได้รับประโยชน์ 23,000 ครัวเรือน

3) ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการพัฒนาจังหวัดที่อยู่ในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก EEC ตั้งแต่ปี 2562 เป็นต้นมา จังหวัดฉะเชิงเทรา ได้รับการสนับสนุนในการพัฒนาถนนสายหลัก การคมนาคมขนส่ง โลจิสติกส์ที่สำคัญ เช่น การขยายทางหลวง 304 (ฉะเชิงเทรา-เขาหินซ้อน) การขยายทางหลวง 319 (ปราจีนบุรี-อ.พนมสารคาม) การขยายทางหลวง 3304 (อ.บ้านโพธิ์-อ.แปลงยาว) การขยายและสร้างสะพานข้ามแม่น้ำบางปะกง สายทางหลวง 365 (ทางเลี่ยงเมืองฉะเชิงเทรา) เป็นต้น โดยได้รับงบประมาณรวม 10,768 ล้านบาท เพื่อสนับสนุนภาคการเกษตร การค้า อุตสาหกรรม และการท่องเที่ยวของจังหวัดฉะเชิงเทราให้มีการเจริญเติบโตอย่างมั่นคงต่อไป

4) ด้านการท่องเที่ยว จังหวัดฉะเชิงเทรามีแหล่งท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย ทั้งแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นศาสนสถานที่สำคัญ การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม วิถีชีวิตชุมชน การท่องเที่ยวทางน้ำ และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ จากผลกระทบของสถานการณ์โควิด - 19 ที่รัฐบาลได้เร่งฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคม ส่งผลให้ในปี 2565 จังหวัดฉะเชิงเทรา มีจำนวนนักท่องเที่ยว 4,620,716 คน เพิ่มขึ้นจากปี 2564 ที่มีนักท่องเที่ยว 1,148,100 คน โดยเพิ่มขึ้นมากกว่า 3 เท่า และมีรายได้จากการท่องเที่ยว 5,134 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2564 ที่มีรายได้จากการท่องเที่ยว 1,139 ล้านบาท และเพิ่มขึ้นมากกว่า 3 เท่า เช่นกัน

5) ด้านการพัฒนากำลังแรงงาน จากการให้ความสำคัญของรัฐบาลที่ส่งเสริมการมีงานทำ การจ้างงาน และการยกระดับคุณภาพชีวิตของกำลังแรงงาน เปิดโอกาสให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะแรงงานตามความต้องการ ซึ่งช่วยสร้างบรรยากาศการลงทุนให้นักลงทุนมากยิ่งขึ้น และแรงงานได้รับสวัสดิการที่เหมาะสม ทำให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น โดยคณะกรรมการค่าจ้าง ได้ปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของจังหวัดฉะเชิงเทรา เมื่อตุลาคม 2565 เป็น 345 บาทต่อวัน จากเดิม 325 บาทต่อวัน ซึ่งเป็นอัตราที่กำหนดไว้

เมื่อเดือนเมษายน 2561 นอกจากนี้ยังมีผู้ประกันตนในพื้นที่จังหวัดฉะเชิงเทรา ขอรับสิทธิประโยชน์ทดแทน จากกองทุนประกันสังคม 419,438 ราย เป็นเงินจำนวน 1,347 ล้านบาท

จากการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในพื้นที่จังหวัดฉะเชิงเทราในช่วงที่ผ่านมา ทำให้ปัจจุบัน จังหวัดฉะเชิงเทรามีผลิตภัณฑ์มวลรวม หรือ GPP มูลค่า 400,385 ล้านบาท เป็นอันดับที่ 8 ของประเทศ มีผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อคนต่อปี หรือ GPP ต่อหัว เท่ากับ 457,736 บาท เป็นลำดับที่ 6 ของประเทศ ซึ่งทำให้จังหวัดฉะเชิงเทรามีการพัฒนาอย่างมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนต่อไป

1.3 ผลการดำเนินงานพัฒนาที่จำเป็นต้องผลักดันต่อไป

จากจุดเน้นการพัฒนาตามประเด็นการพัฒนาของจังหวัดในระยะที่ผ่านมา ที่ได้มีการพัฒนาเมือง และชุมชนรองรับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก มุ่งเน้นการเชื่อมโยงเมืองหลักด้านการท่องเที่ยว การเดินทางคมนาคมขนส่งหลายรูปแบบ และย่านอุตสาหกรรมหลักของ EEC และพัฒนาผังเมืองในการรองรับ กลุ่มประชากรอนาคตจากชุมชนเมืองและแหล่งงานในอนาคตอย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาเมืองและชุมชน อยู่อาศัยขั้นดี ทันสมัยรองรับการขยายตัวของกรุงเทพฯ และ EEC และการพัฒนาเมืองเกษตรกรรมอย่างยั่งยืน มุ่งเน้นการอนุรักษ์แหล่งทรัพยากรที่มีความสำคัญ เพื่อการพัฒนาเมืองและคุณภาพชีวิตของประชากร ในอนาคตได้อย่างเหมาะสม ได้มาตรฐานภายใต้กรอบการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมถึงการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นั้น ยังคงมีประเด็นที่เป็นปัญหาและความต้องการของทุกภาคส่วนในจังหวัด ที่จำเป็นต้องผลักดันต่อไป ได้แก่

1) ทรัพยากรน้ำสำหรับการบริโภคและอุปโภค รวมทั้งเพื่อการเกษตรยังไม่เพียงพอและทั่วถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงฤดูแล้ง เกษตรกร ประสบปัญหาขาดแคลนน้ำอย่างหนัก จังหวัดจึงมีความจำเป็นต้อง พัฒนาการขยายเขตการจ่ายน้ำเพื่อการบริโภคและอุปโภคให้รองรับการขยายตัวของเมืองที่รวดเร็ว พร้อมทั้ง พัฒนาแหล่งน้ำให้กระจายครอบคลุมพื้นที่ทางการเกษตร เช่น การพัฒนาแหล่งน้ำผิวดิน (แก้มลิง ขุดลอก) การขุดเจาะบ่อบาดาล และขุดบ่อน้ำขนาดเล็ก ในไร่นา เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว

2) เกษตรกรยังทำการเกษตรแบบดั้งเดิมซึ่งกระบวนการผลิตเป็นการผลิตตามห้วงฤดูกาล และมีต้นทุนการผลิตที่สูง จังหวัดจึงต้องมีการปรับเปลี่ยนวิธีการ โดยการส่งเสริมการนำเทคโนโลยี และนวัตกรรมสมัยใหม่มาใช้เพื่อเป็นการลดต้นทุนการผลิต รวมถึงเป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับเกษตรกร โดยมุ่งเน้นให้มีคุณภาพสูง ประสิทธิภาพสูง และต้นทุนต่ำ

3) ปัญหาตลาดรองรับสินค้าทางการเกษตร และราคาสินค้าทางการเกษตรตกต่ำ เกษตรกร มีรายได้ต่ำกว่าต้นทุน จึงต้องส่งเสริมการรวมกลุ่มของเกษตรกร รวมถึงพัฒนากระบวนการผลิตไปสู่มาตรฐาน รองรับเพื่อเป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าทางการเกษตร

4) ปัญหาโครงสร้างระบบคมนาคมขนส่ง ซึ่งเส้นทางคมนาคมที่ชำรุดทรุดโทรมรวดเร็ว เนื่องจากพื้นที่จังหวัดเป็นเส้นทางผ่านเข้าออกไปยังเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก รวมทั้งท่าเรือแหลมฉบัง และประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้มีรถบรรทุกขนาดใหญ่ขนส่งสินค้าจำนวนมาก

5) แหล่งท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย ทั้งแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นศาสนสถานที่สำคัญ การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม วิถีชีวิตชุมชน การท่องเที่ยวทางน้ำ และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ที่จำเป็นต้องมีการพัฒนาต่อไปเพื่อสร้างรายได้ให้แก่ชุมชน

6) ประชากรส่วนใหญ่ของจังหวัดฉะเชิงเทราประกอบอาชีพเกษตรกรรม แต่สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดส่วนใหญ่มาจากภาคอุตสาหกรรม การพัฒนาจังหวัดฉะเชิงเทรา จึงจำเป็นต้องผลักดันให้จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นเมืองเกษตรกรรมที่อยู่คู่กับอุตสาหกรรมสีเขียว (Green Industry) ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

1.4 สถานการณ์ในมิติต่าง ๆ

1) **สถานการณ์ด้านเศรษฐกิจที่สำคัญ** เศรษฐกิจจังหวัดฉะเชิงเทราในช่วงที่ผ่านมา มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2566 คาดว่าจะขยายตัวร้อยละ 4.4 สะท้อนจากเครื่องชี้เศรษฐกิจด้านอุปทานจากภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการ และภาคเกษตรกรรม เป็นสำคัญ และในด้านอุปสงค์ขยายตัวจากการลงทุนภาคเอกชน การบริโภคภาคเอกชน และการใช้จ่ายภาครัฐ เป็นสำคัญ

ด้านอุปทาน (การผลิต) มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2565 เป็นต้นมา ภายหลังจากที่สถานการณ์การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) เริ่มคลี่คลาย โดยภาคอุตสาหกรรมได้รับปัจจัยบวกจากการผ่อนคลายมาตรการของภาครัฐและการฟื้นตัวของเศรษฐกิจ ประกอบกับภาคการผลิตที่ขยายตัวจากความต้องการสินค้าอุตสาหกรรมที่เพิ่มขึ้น สำหรับกลุ่มธุรกิจผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศได้รับผลดีจากนโยบายการเปิดประเทศเต็มรูปแบบ โดยในปี 2566 คาดว่าจะขยายตัวร้อยละ 4.7 เนื่องจากคาดการณ์ว่าแนวโน้มเศรษฐกิจจะเป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น ทั้งทางด้านการส่งออกและการบริโภคภายในประเทศ จึงส่งผลให้ภาคอุตสาหกรรมขยายตัว **ภาคบริการ** ได้รับปัจจัยบวกจากการผ่อนคลายมาตรการต่าง ๆ ของภาครัฐ ส่งผลให้สถานประกอบการ ที่พัก สนามกอล์ฟ และสถานที่ท่องเที่ยว เปิดดำเนินการตามปกติ รวมทั้งสามารถจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวได้ โดยนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดส่วนใหญ่ยังคงเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย โดยในปี 2566 คาดว่าจะขยายตัวร้อยละ 4.0 เนื่องจากสถานการณ์การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) เริ่มคลี่คลาย และมีมาตรฐานความปลอดภัยด้านสุขอนามัยแก่นักท่องเที่ยวโดยนักท่องเที่ยว (SHA) ซึ่งเป็นมาตรการควบคุมโรค ส่งผลให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ มีความมั่นใจในความปลอดภัยด้านสุขอนามัยจากสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวของจังหวัด และยกระดับมาตรฐานสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยว ซึ่งคาดการณ์ว่าจะมีนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดมากขึ้น และ**ภาคเกษตรกรรม** ได้รับปัจจัยบวกในด้านต่าง ๆ ที่ช่วยให้ภาคการเกษตรฟื้นตัวได้ดีขึ้น รวมถึงการขับเคลื่อนงานตามนโยบายด้านการเกษตรที่ต่อเนื่องของจังหวัด โดยในปี 2566 คาดว่าจะขยายตัวร้อยละ 3.2 เนื่องจากสภาพอากาศที่เอื้ออำนวย ฝนตกหลายช่วง มีปริมาณน้ำเพียงพอต่อการเพาะปลูกส่งผลให้ผลผลิตต่อไร่เพิ่มขึ้น ในด้านประมงสภาพอากาศเอื้ออำนวย และกรมประมงมีนโยบายแผนฟื้นฟูผลผลิตกุ้งทะเลทำให้มีการเพาะเลี้ยงกุ้งขาวแวนนาไมเพิ่มขึ้น ประกอบกับสถานการณ์โรคตัวแดงดวงขาวและโรค EMS กลับสู่ภาวะปกติ รวมถึงภาวะเศรษฐกิจเริ่มมีการฟื้นตัว เกษตรกรบางรายกลับมาเลี้ยงและเพิ่มศักยภาพการผลิตตามมาตรฐาน GAP เพื่อการส่งออก และการพัฒนาเทคนิคการเลี้ยง

ด้านอุปสงค์ (การใช้จ่าย) มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากการลงทุนภาคเอกชน ตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เริ่มกลับเข้าสู่ภาวะปกติ โดยธุรกิจในการผลิตส่วนใหญ่ลงทุนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและลดต้นทุนการผลิตเป็นสำคัญเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพแรงงาน สำหรับธุรกิจโรงแรมเริ่มกลับมา

ลงทุนปรับปรุงสถานที่ เช่นเดียวกับธุรกิจร้านอาหารเพื่อรองรับลูกค้าที่คาดว่าจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นในอนาคต โดยในปี 2566 ขยายตัวร้อยละ 8.7 พื้นที่ตามปริมาณการส่งออก โดยการลงทุนในพื้นที่ EEC คาดว่าจะสามารถขยายตัวได้ ซึ่งโครงการก่อสร้างต่าง ๆ เป็นไปในระยะยาวมีผลต่อนักลงทุน ส่งผลให้มีแนวโน้มการก่อสร้างและการลงทุนต่าง ๆ ในจังหวัดเพิ่มมากขึ้น **การใช้จ่ายภาครัฐ** ที่ปรับเพิ่มขึ้นจากรายจ่ายประจำและรายจ่ายลงทุนภาครัฐ เป็นสำคัญ โดยในปี 2566 ขยายตัวร้อยละ 8.7 จากการเบิกจ่ายรายจ่ายประจำและรายจ่ายลงทุนที่เพิ่มขึ้น และ**การบริโภคภาคเอกชน** ที่มีปัจจัยสนับสนุนจากการผ่อนคลายมาตรการควบคุมการระบาดของโรคโควิด - 19 ซึ่งส่งผลให้พฤติกรรมการใช้จ่ายของประชาชนปรับตัวเข้าสู่ภาวะปกติมากขึ้น และมาตรการสนับสนุนการใช้จ่ายของภาครัฐ โดยในปี 2566 ขยายตัวร้อยละ 6.7 เป็นผลมาจากมาตรการเยียวยาฟื้นฟูเศรษฐกิจและกระตุ้นการใช้จ่ายของภาครัฐ รวมทั้งการปรับเพิ่มขึ้นของราคาน้ำมันดิบในตลาดโลก ส่งผลให้ราคาสินค้าอุปโภคบริโภค ปรับตัวสูงขึ้น

เสถียรภาพเศรษฐกิจภายในจังหวัด ในปี 2566 อัตราเงินเฟ้อทั่วไปคาดว่าจะอยู่ที่ร้อยละ 1.8 ต่อปี จากการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าเพื่อการอุปโภคบริโภคและราคาน้ำมันเชื้อเพลิง สำหรับการจ้างงานของจังหวัดคาดว่าจะมีการจ้างงานเพิ่มขึ้นเนื่องจากภาวะเศรษฐกิจเริ่มฟื้นตัว ภาคการผลิตสามารถผลิตสินค้าเพื่อส่งออกได้มากขึ้น และภาคบริการมีแนวโน้มการจ้างงานมากขึ้นเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่จะเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

2) สถานการณ์ด้านสังคมที่สำคัญ จากข้อมูลจำนวนประชากรจังหวัดฉะเชิงเทราตั้งแต่ปี พ.ศ.2557-2564 พบว่า แนวโน้มโครงสร้างประชากรของจังหวัดเข้าสู่ภาวะสังคมผู้สูงอายุ (ประชากรตั้งแต่อายุ 60 ปีขึ้นไป มีมากกว่าร้อยละ 15) โดยประชากรผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว ขณะเดียวกันประชากรในวัยแรงงาน (อายุระหว่าง 15-59 ปี) และวัยเด็ก (อายุระหว่าง 0-14 ปี) มีจำนวนลดลง โดยในปี 2564 จังหวัดฉะเชิงเทรามีประชากรทั้งจังหวัด 724,178 คน ประกอบด้วย เพศชาย 354,489 คน เพศหญิง 369,689 คน มีลักษณะโครงสร้างประชากรเป็นแบบโป่งกลาง ซึ่งกลุ่มอายุ 40 - 44 ปี มีประชากรมากที่สุด 57,839 (ร้อยละ 7.9 ของประชากรทั้งหมด) หากแบ่งโครงสร้างประชากรตามช่วงวัย พบว่า มีประชากรวัยเด็ก (อายุ 0 - 14 ปี) อยู่ร้อยละ 16.63 ประชากรวัยแรงงาน (อายุ 15 - 59 ปี) ร้อยละ 65.03 และประชากรวัยสูงอายุ (อายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป) ร้อยละ 18.34 กล่าวคือปัจจุบัน “จังหวัดฉะเชิงเทราเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ (Aged Society)” อย่างเต็มตัวและกำลังก้าวเข้าสู่การเป็น “สังคมผู้สูงอายุโดยสมบูรณ์” โดยในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา วัยแรงงาน มีแนวโน้มลดลง ในขณะที่วัยสูงอายุมิแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

สำหรับแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของประชากรแต่ละช่วงวัย เมื่อพิจารณาจากแผนภูมิพบว่า ประชากรช่วงวัยเด็ก และวัยแรงงานมีแนวโน้มลดลงเรื่อย ๆ ในขณะที่ประชากรช่วงวัยสูงอายุมิแนวโน้มเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ โครงสร้างทางประชากรของจังหวัดจะส่งผลต่อสภาวะการณ์และศักยภาพทางเศรษฐกิจในอนาคต เนื่องจากเศรษฐกิจของจังหวัดขึ้นอยู่กับประชากรวัยแรงงาน ซึ่งประชากรวัยเด็กและประชากรวัยสูงอายุต้องพึ่งพิงประชากรวัยแรงงาน กล่าวคือ อัตราส่วนระหว่างประชากรวัยเด็กและประชากรวัยสูงอายุต่อประชากรวัยแรงงาน หรือที่เรียกว่า “อัตราการพึ่งพิง (Dependency ratio)” เป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่จะใช้วิเคราะห์และกำหนด นโยบายต่าง ๆ ในอนาคต เนื่องจากในทางเศรษฐกิจมองว่าประชากรวัยแรงงานเป็นผู้หารายได้ เพื่อมาดูแลประชากรวัยเด็กและวัยสูงอายุ หากจะวิเคราะห์ถึงประเด็นอัตราการพึ่งพิง เพื่อใช้กำหนดนโยบายต่าง ๆ

ควรวิเคราะห์ตามบริบทของแต่ละพื้นที่ เนื่องจากอัตราการพึ่งพิงวัยเด็กและอัตราการพึ่งพิงวัยสูงอายุที่เกิดขึ้นในแต่ละพื้นที่ จะทำให้การกำหนดนโยบายมีความแตกต่างกัน

สำหรับสถานการณ์ด้านแรงงาน จากการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร พ.ศ. 2564 จังหวัดฉะเชิงเทรามีประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 698,054 คน เป็นเพศชาย 339,720 คน และเพศหญิง 358,334 คน โดยมีผู้อยู่ในกำลังแรงงาน จำนวน 469,142 คน หรือร้อยละ 67.2 ของประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ผู้มีงานทำ จำนวน 465,272 คน หรือร้อยละ 66.7 ผู้ว่างงาน จำนวน 3,365 คน หรือร้อยละ 0.5 ส่วนผู้ที่ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน 228,911 คน หรือร้อยละ 32.8 โดยมีผู้ที่ทำงานในภาคเกษตรกรรม 141,151 คน หรือร้อยละ 30.3 และนอกภาคเกษตรกรรม 324,121 คน หรือร้อยละ 69.7 และส่วนใหญ่เป็นผู้ทำงานในสาขาการผลิต รองลงมาคือ สาขาการขนส่ง การขายปลีก และสาขากิจกรรมโรงแรมและอาหาร เป็นต้น โดยมีผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 120,161 คน (ร้อยละ 25.8) รองลงมาจบการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 109,535 คน (ร้อยละ 23.5) และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 101,773 คน (ร้อยละ 21.9)

ในปี พ.ศ.2564 จังหวัดฉะเชิงเทรามีอัตราการว่างงาน ร้อยละ 0.7 ซึ่งลดลงร้อยละ 1.4 ในปี 2563 ทั้งนี้ อาจเกิดจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อโรคไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด-19) ในปี 2564 เป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น อีกทั้งรัฐบาลได้ส่งเสริมให้มีการจ้างงานทั้งในหน่วยงานภาครัฐ และระดับ SMEs เป็นต้นตลอดจนมีโครงการต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจในประเทศ

3) สถานการณ์ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ

ทรัพยากรน้ำ

1) แหล่งน้ำผิวดิน กลุ่มน้ำบางปะกง เป็นกลุ่มน้ำสำคัญในภาคตะวันออกของประเทศ มีพื้นที่ลุ่มน้ำรวมทั้งสิ้น 10,707.48 ตารางกิโลเมตร มีพื้นที่ครอบคลุม 11 จังหวัด ได้แก่ กรุงเทพมหานคร จันทบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก นครราชสีมา ปทุมธานี ปราจีนบุรี สมุทรปราการ สระแก้ว และสระบุรี ทิศเหนือ ติดกับลุ่มน้ำป่าสักและลุ่มน้ำมูล ทิศใต้ติดกับลุ่มน้ำชายฝั่งทะเลตะวันออก ทิศตะวันออกติดกับลุ่มน้ำปราจีนบุรี และทิศตะวันตกติดกับลุ่มน้ำเจ้าพระยาและอ่าวไทย

2) แหล่งน้ำธรรมชาติที่สำคัญในจังหวัดฉะเชิงเทรา คือ แม่น้ำบางปะกงความยาวทั้งสิ้น 122 กิโลเมตร (นับจากจุดบรรจบของต้นน้ำถึงบริเวณปากอ่าว) และตั้งอยู่ในพื้นที่ลุ่มแม่น้ำบางปะกง ในลุ่มแม่น้ำบางปะกงสายหลักฝั่งซ้ายฝั่งขวา และลุ่มน้ำคลองท่าลาด รวมพื้นที่ลุ่มน้ำสาขาทั้ง 3 ลุ่มน้ำ เป็นพื้นที่ 4,052.56 ตารางกิโลเมตร โดยมีปริมาณน้ำท่ารายปีเฉลี่ยของลุ่มน้ำคลองท่าลาดมากที่สุด คือ 744.81 ล้านลูกบาศก์เมตร รองลงมา คือ ลุ่มน้ำบางปะกงสายหลักฝั่งซ้ายมีปริมาณน้ำท่ารายปีเฉลี่ย 167.33 ล้านลูกบาศก์เมตร และลุ่มน้ำฝั่งขวามีปริมาณน้ำท่ารายปี 131.61 ล้านลูกบาศก์เมตร ส่งผลให้มีปริมาณน้ำท่ารายปีเฉลี่ยต่อประชาชนสูงกว่าเกณฑ์กำหนดแต่อย่างไรก็ตามบางพื้นที่อาจมีสภาพขาดแคลนน้ำได้ เนื่องจากอยู่ห่างไกลแหล่งน้ำหรือมีคุณภาพน้ำไม่เหมาะสม เช่น น้ำเสียหรือน้ำเค็มโดยเฉพาะช่วงฤดูแล้งที่มีการรุกรานของน้ำเค็มแหล่งน้ำธรรมชาติ

3) **ทรัพยากรน้ำใต้ดิน** จังหวัดฉะเชิงเทรา มีแหล่งน้ำใต้ดินหรือน้ำบาดาลอยู่ทั่วไป โดยพื้นที่ที่มีปริมาณน้ำใต้ดินมาก จะอยู่ทางด้านตะวันตกของจังหวัดในเขตลุ่มน้ำบางปะกง ส่วนทางด้านตะวันออกมีปริมาณน้ำใต้ดินน้อย น้ำใต้ดินส่วนใหญ่มีคุณภาพไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ประโยชน์ในการอุปโภคบริโภคหรือเกษตรกรรม เนื่องจากน้ำมีความเค็มหรือเป็นน้ำกร่อย พื้นที่ที่สามารถนำน้ำใต้ดินมาใช้ประโยชน์ได้ คือ บางส่วนของอำเภอบางคล้าสนามชัยเขต พนมสารคาม และท่าตะเกียบ แต่มีปริมาณน้อย

4) **แหล่งชลประทาน** สำหรับแหล่งน้ำชลประทานที่มีอยู่ภายในจังหวัด ประกอบด้วย แหล่งน้ำตามโครงการชลประทานขนาดใหญ่ โครงการชลประทานขนาดกลาง โครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ และโครงการชลประทานขนาดเล็กที่สร้างแล้วเสร็จถึงสิ้นปีงบประมาณ 2559 รวม 157 โครงการ และสามารถเก็บกักน้ำได้ 484.61 ล้านลูกบาศก์เมตร และมีพื้นที่ที่ได้รับประโยชน์จากโครงการ 1,142,826 ไร่ หรือร้อยละ 35.02 ของพื้นที่ถือครองทางการเกษตรของจังหวัด

โดยจังหวัดฉะเชิงเทรา มีแหล่งน้ำต้นทุนเพียง 1,510 ล้านลูกบาศก์เมตร แต่ความต้องการใช้น้ำรวมของทั้งจังหวัดฉะเชิงเทราอยู่ที่ประมาณ 1,455.56 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อปี โดยมีการใช้น้ำในภาคการเกษตร ประมาณ 1,304.73 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อปี การใช้น้ำเพื่อการอุตสาหกรรม 108.92 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อปี และการใช้น้ำเพื่อการอุปโภค-บริโภค และท่องเที่ยว ของจังหวัดฉะเชิงเทรา ประมาณ 41.89 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อปี

สำหรับปัญหาคุณภาพน้ำ จากผลการติดตามตรวจสอบในปี 2564 พบว่า แม่น้ำบางปะกง มีคุณภาพน้ำโดยรวมทั้งปีอยู่ในเกณฑ์พอใช้ คลองนครเนื่องเขต คลองท่าไข่ คลองท่าลาด คลองแสนแสบ คุณภาพน้ำโดยรวมทั้งปีอยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรม และคลองพานทอง มีคุณภาพน้ำโดยรวมทั้งปีอยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรมมาก พารามิเตอร์ที่เป็นปัญหาสำคัญ ได้แก่ ออกซิเจนละลายในน้ำ (DO) ความสกปรกในรูปสารอินทรีย์ (BOD) แอมโมเนีย ($\text{NH}_3\text{-N}$) แบคทีเรียกลุ่มโคลิฟอร์มทั้งหมด (TCB) แบคทีเรียกลุ่มฟีคอลโคลิฟอร์ม (FCB) และโลหะหนักในบางจุดบางช่วงเวลา เช่น แมงกานีส (Mn) และสารหนู (As)

ทรัพยากรป่าไม้ ป่าตะวันออกหรือป่าเขตรอยต่อ 5 จังหวัด ครอบคลุมบริเวณพื้นที่รอยต่อของจังหวัดชลบุรี จังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัดระยอง จังหวัดจันทบุรี และจังหวัดสระแก้ว เดิมมีพื้นที่ประมาณ 5,000,000 ไร่ ตั้งแต่ พ.ศ. 2510 ป่าตะวันออกได้ถูกบุกรุก เนื่องจากเกิดสงครามเวียดนามและมีการตัดถนน ต่อมาในปี พ.ศ. 2513 รัฐบาลให้สัมปทานทำไม้ในพื้นที่แก่บริษัททำไม้ 8 บริษัท เป็นเวลา 30 ปี ซึ่งเป็นสาเหตุใหญ่ ที่ทำให้ป่าตะวันออกได้ถูกทำลายมากยิ่งขึ้น ในปี พ.ศ. 2525 ได้มีการกำหนดให้พื้นที่บริเวณป่ารอยต่อ 5 จังหวัด เป็นป่าปิด แต่ก็ไม่สามารถที่จะยับยั้งการบุกรุกป่าของราษฎรได้ ดังนั้นใน พ.ศ. 2535 และ พ.ศ. 2544 จึงได้ มีการออกพระราชกฤษฎีกาให้ผนวกพื้นที่ป่ารอยต่อ 5 จังหวัด เข้าเป็นส่วนหนึ่งของเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไน รวมแล้วมีเนื้อที่ 643,750 ไร่ ในพื้นที่แห่งนี้มีความหลากหลายทางชีวภาพค่อนข้างสูง พบว่ามีสัตว์เลื้อยคลานด้วยนม ไม่น้อยกว่า 144 ชนิด นกไม่น้อยกว่า 409 ชนิด สัตว์เลื้อยคลานไม่น้อยกว่า 121 ชนิด สัตว์สะเทินน้ำสะเทินบกไม่น้อยกว่า 43 ชนิด ปลาน้ำจืดไม่น้อยกว่า 94 ชนิด และผีเสื้อไม่น้อยกว่า 92 ชนิด (ข้อมูลจากเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไน พ.ศ. 2560)

จากข้อมูลของสำนักจัดการที่ดินป่าไม้ กรมป่าไม้ พบว่า พ.ศ. 2564 จังหวัดฉะเชิงเทรา มีพื้นที่ป่าไม้ 501,042.39 ไร่ หรือร้อยละ 15.51 ของพื้นที่จังหวัด (3,344,375 ไร่) โดยพบพื้นที่ป่าไม้ ในทุกอำเภอของจังหวัด ยกเว้น อำเภอบางน้ำเปรี้ยว อำเภอลองเชื่อน และอำเภอบางคล้า พื้นที่ป่าไม้ที่พบอยู่ในพื้นที่ป่าสงวน

แห่งชาติป่าแควระบบและป่าสียัด ป่าสงวนแห่งชาติป่าท่าบุญมี และป่าบ่อทอง และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขาอ่างฤๅไน มีการเปลี่ยนแปลงสภาพพื้นที่ป่าไม้โดยรวมทั้งจังหวัด ลดลง 310.03 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 0.06 ในรอบปีที่ผ่านมา

ผลกระทบจากช้างป่า เขตป่ารอยต่อครอบคลุมพื้นที่ 5 จังหวัด ได้แก่ จังหวัด ฉะเชิงเทรา สระแก้ว ชลบุรี จันทบุรี และระยอง ได้แก่ พื้นที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า และพื้นที่อุทยานแห่งชาติ รวมทั้งสิ้น จำนวน 7 แห่ง โดยมีช้างป่าอาศัยอยู่ ประมาณ 403 ตัว นอกจากนี้ ยังมีช้างป่าที่ยังอาศัยอยู่นอก เขตป่ารอยต่ออีกประมาณ 78 ตัว และมีช้างป่าที่อาศัยอยู่เฉพาะภายในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไน ประมาณ 309 ตัว และภายในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไนเฉพาะในพื้นที่จังหวัดฉะเชิงเทรา รวม 2 อำเภอ (อำเภอท่าตะเกียบ และอำเภอสนามชัยเขต) มีช้างป่าที่อาศัยอยู่ประมาณ 192 ตัว โดยมีชุมชนในพื้นที่จังหวัด ฉะเชิงเทราที่ได้รับผลกระทบจากช้างป่า ในพื้นที่ 3 อำเภอ ได้แก่ อำเภอท่าตะเกียบ อำเภอสนามชัยเขต และ อำเภอแปลงยาว

ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง จังหวัดฉะเชิงเทรา มีความยาวชายฝั่งทะเล 16.56 กิโลเมตร มีพื้นที่ในความรับผิดชอบของกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ตามมาตรา 3 ของพระราชบัญญัติส่งเสริม การบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ. 2558 ครอบคลุม 3 ตำบล 1 อำเภอ คือ ตำบลท่าข้าม ตำบลบางปะกง และตำบลสองคลอง อำเภอบางปะกง มีพื้นที่ประมาณ 263.19 ตารางกิโลเมตร (164,495.70 ไร่) โดยมีอำเภอที่ติดชายฝั่งทะเลจำนวน 1 อำเภอ คือ อำเภอบางปะกง

ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งตามมาตรา 3 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการ ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ.2558 ที่สำคัญ ได้แก่ พื้นที่ป่าชายเลนของจังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นป่าชายเลน คงสภาพ จำนวน 11,557.73 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 0.35 ของพื้นที่จังหวัด โดยแบ่งเป็นพื้นที่ในขอบเขตตามมติ ครม. ปี 2543 จำนวน 8,023 ไร่ และนอกขอบเขตตามมติ ครม. ปี 2543 จำนวน 3,534.73 ไร่ พบพื้นที่ป่าชายเลน (คงสภาพ) มากสุดในอำเภอบางปะกง จำนวน 9,342 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 80.83 ของพื้นที่ป่าชายเลน (คงสภาพ) ทั้งหมด โดยไม่พบป่าชายหาด และป่าพรุในจังหวัดฉะเชิงเทรา

นอกจากนี้ยังพบสัตว์ทะเลหายาก จำนวน 7 ชนิด ประกอบด้วย โลมา-วาฬ 5 ชนิด ได้แก่ วาฬบรูด้า วาฬอริวดี โลมาหัวบาตรหลังเรียบ โลมาหลังโหนก และโลมาปากขวด และเต่าทะเล 2 ชนิด ได้แก่ เต่ากระ เต่าตนุ โดยสัตว์ทะเลหายากที่โดดเด่น คือ โลมาอริวดี พบมากบริเวณปากแม่น้ำบางปะกง

สถานการณ์คุณภาพน้ำทะเลชายฝั่ง คุณภาพน้ำทะเลโดยรวมมีแนวโน้มเสื่อมโทรมลง โดยที่ ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์พอใช้ รองลงมาเป็นเกณฑ์เสื่อมโทรม โดยพบคุณภาพน้ำทะเลส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์พอใช้ (ร้อยละ 50) และเกณฑ์เสื่อมโทรม (ร้อยละ 50) โดยตั้งแต่ พ.ศ. 2559-2564 ในเขตจังหวัดฉะเชิงเทรา ไม่มีคุณภาพน้ำ ระดับดีมากแต่อย่างใด โดยพบมีค่าสูงเกินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำทะเล ได้แก่ ปริมาณสารอาหาร ปริมาณ แคลท์ที่เรียรวมทั้งหมด และปริมาณฟิโคลโคลิฟอร์มแบคทีเรีย โดยมีสาเหตุมาจากการระบายน้ำเสีย และการปล่อยน้ำ ชะมูลฝอยลงสู่แหล่งน้ำธรรมชาติ โดยเฉพาะพื้นที่ชุมชนที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว

สถานการณ์การกัดเซาะชายฝั่ง จังหวัดฉะเชิงเทรา มีความยาวชายฝั่งทะเล 16.28 กิโลเมตร มีพื้นที่ในความรับผิดชอบของกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ตามมาตรา 3 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหาร

จัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ. 2558 ครอบคลุม 3 ตำบล 1 อำเภอ คือ ตำบลท่าข้าม ตำบลบางปะกง และตำบลสองคลอง อำเภอบางปะกง สถานการณ์การกัดเซาะชายฝั่งจังหวัดฉะเชิงเทรา จากข้อมูลกองบริหารจัดการพื้นที่ชายฝั่งกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง (2563) พบว่า พื้นที่ชายฝั่งจังหวัดฉะเชิงเทรา มีระยะทางประมาณ 16.28 กิโลเมตร มีอัตราการกัดเซาะ 9.6 เมตรต่อปี มีระยะทางการกัดเซาะ 7.4 กิโลเมตร พื้นที่กัดเซาะ 104.38 ไร่ และมีระดับการกัดเซาะที่รุนแรง ถูกกำหนดให้เป็นพื้นที่วิกฤต โดยมีครัวเรือนที่ได้รับผลกระทบประมาณ 690 ครัวเรือน

2. ปัจจัยและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่คาดว่าจะส่งผลกระทบต่อการพัฒนา

จากสถานการณ์การพัฒนาจังหวัดฉะเชิงเทราที่ผ่านมา มีปัจจัยและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่คาดว่าจะส่งผลกระทบต่อพัฒนาจังหวัดฉะเชิงเทรา ดังนี้

2.1 ความเหลื่อมล้ำทางสังคมของจังหวัด จากมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (Gross Provincial Product : GPP) ในปี 2564 เท่ากับ 400,385 ล้านบาท มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (GPP Per capita) เท่ากับ 457,736 บาทต่อปี ซึ่งมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมที่สูงมาจากภาคอุตสาหกรรม (GPP จำนวน 281,133 ล้านบาท) คิดเป็นร้อยละ 70.22 ในขณะที่ประชากรส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพเกษตรกรรม (GPP จำนวน 19,656 ล้านบาท) คิดเป็นร้อยละ 4.91 จึงพบว่าเกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำที่แสดงให้เห็นว่าภาคอุตสาหกรรมมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของจังหวัดและเมื่อพิจารณารายได้ตามข้อมูล จปฐ. ในปี 2564 ซึ่งมีรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปี 89,811 บาท โดยประชาชนในพื้นที่ 4 อำเภอฝั่งตะวันออก (อำเภอแปลงยาว อำเภอพนมสารคาม อำเภอสนมชัยเขต และอำเภอท่าตะโก) มีรายได้เฉลี่ยประมาณ 79,237 บาท/คน/ปี ส่วนรายได้เฉลี่ยของประชาชนของ 7 อำเภอฝั่งตะวันตก (อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา อำเภอบ้านโพธิ์ อำเภอบางปะกง อำเภอบางน้ำเปรี้ยว อำเภอบางคล้า อำเภอราชสาส์น และอำเภอคลองเขื่อน) มีรายได้เฉลี่ยประมาณ 94,436 บาท/คน/ปี สะท้อนปัญหาความเหลื่อมล้ำทางรายได้ ตัวเลขทางเศรษฐกิจด้านอุตสาหกรรมกับภาคการเกษตรแตกต่างกัน ประกอบกับการจำแนกเชิงพื้นที่ของจังหวัดฉะเชิงเทราฝั่งตะวันตก 7 อำเภอ ซึ่งเป็นสังคมเมือง มีความอุดมสมบูรณ์แต่ดั้งเดิม ภาคอุตสาหกรรมได้รับประโยชน์จาก EEC ภาคการเกษตรกรรมอุดมสมบูรณ์ มีความเจริญเติบโตตามภาวะเศรษฐกิจ ส่วนฝั่งตะวันออกเป็นพื้นที่การกระจายความเจริญยังไม่ทั่วถึง ภูมิภาคเป็นที่ยอมรับของเขา ขาดระบบชลประทานในการประกอบอาชีพเกษตรกรรม

2.2 การบริหารจัดการน้ำ ปัจจุบัน จังหวัดฉะเชิงเทรา มีแหล่งน้ำต้นทุนเพียง 1,510 ล้านลูกบาศก์เมตร แต่ความต้องการใช้น้ำรวมของทั้งจังหวัดฉะเชิงเทราอยู่ที่ประมาณ 1,455.56 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อปี โดยมีการใช้น้ำในภาคการเกษตร ประมาณ 1,304.73 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อปี การใช้น้ำเพื่อการอุตสาหกรรม 108.92 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อปี และการใช้น้ำเพื่อการอุปโภค-บริโภค และท่องเที่ยว ของจังหวัดฉะเชิงเทรา ประมาณ 41.89 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อปี ซึ่งพื้นที่ที่มีความต้องการใช้น้ำเพื่อการอุปโภค-บริโภค และท่องเที่ยว และประสบปัญหาการขาดแคลนน้ำอย่างรุนแรง ได้แก่ อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา อำเภอบางปะกง อำเภอบางน้ำเปรี้ยว อำเภอบ้านโพธิ์ อำเภอบางคล้า อำเภอคลองเขื่อน อำเภอท่าตะโก อำเภอพนมสารคามและอำเภอสนมชัยเขต โดยในอนาคตจังหวัดฉะเชิงเทราจะมีความต้องการใช้น้ำที่สูงขึ้นจากการเจริญเติบโตของเมืองและภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับการสนับสนุนการพัฒนาจากการเป็นพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก นอกจากนี้ ยังประสบปัญหาปริมาณน้ำดิบไม่เพียงพอในฤดูแล้ง และมีค่าความความเค็มเกินมาตรฐาน ทำให้ไม่สามารถนำมาผลิตเป็นน้ำประปาได้ รวมถึงระบบน้ำประปาที่มีคุณภาพยังไม่ครอบคลุมพื้นที่จังหวัด โดยมีครัวเรือนที่เข้าไม่ถึงระบบน้ำประปาอีก 100,000 ครัวเรือน

2.3 โครงสร้างประชากร จากแนวโน้มโครงสร้างประชากรของจังหวัดที่กำลังก้าวเข้าสู่การเป็น “สังคมผู้สูงอายุโดยสมบูรณ์” (ประชากรวัยสูงอายุ เกินร้อยละ 20) โดยในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา วัยแรงงานมีแนวโน้มลดลง ในขณะที่วัยสูงอายุมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และความต้องการกำลังงานที่เพิ่มขึ้นของจังหวัดจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ทำให้เกิดการขาดแคลนแรงงานในพื้นที่และต้องมีการพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานให้ตรงตามความต้องการ นอกจากนี้ ยังต้องมีการดูแลเรื่องสุขภาพของประชาชน และผู้สูงอายุ โดยเฉพาะประชาชนในเขตเมือง ประสบปัญหาโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง โรคที่เกิดจากการทำงาน การบริโภคอาหารไม่ถูกต้อง ขาดการออกกำลังกาย ไม่มีสถานที่สาธารณะสำหรับออกกำลังกาย การดูแลและให้บริการทางการแพทย์ไม่ทั่วถึง บุคลากรทางการแพทย์ไม่เพียงพอ และยังพบปัญหาตั้งครุภัณฑ์ไม่พร้อม เกิดครอบครัวเลี้ยงเดี่ยวจำนวนมาก

2.4 ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน เนื่องจากเจริญเติบโตของความเป็นเมืองมีประชากรกว่า 700,000 คน และยังมีประชากรแฝงและแรงงานต่างด้าวเคลื่อนย้ายเข้ามาหางานในพื้นที่ ทำให้ประชากรโดยรวมประมาณ 1,000,000 คน ซึ่งทำให้มีการแพร่ระบาดของยาเสพติด การลักขโมย การถูกหลอกลวงจากมิจฉาชีพและปัญหาอาชญากรรมอื่นๆ รวมทั้งการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่เป็นถนนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนเพิ่มขึ้นตามไปด้วย นอกจากนี้ พื้นที่ของจังหวัดฉะเชิงเทราเป็นเขตติดต่อกับป่ารอยต่อ 5 จังหวัด และมีช้างป่าอยู่ในพื้นที่จำนวนประมาณ 192 ตัว ซึ่งมีการออกมาอาศัยนอกเขตป่า และบุกรุกพื้นที่การเกษตรในพื้นที่อำเภอท่าตะเกียบ อำเภอสนามชัยเขต และอำเภอแปลงยาวบางส่วน เนื่องจากในพื้นที่ป่ามีความแห้งแล้ง ขาดแหล่งน้ำ แหล่งอาหาร ช้างจึงออกมาหาอาหารนอกป่าและบริเวณที่อยู่อาศัยและที่ทำกินของประชาชน ซึ่งในแต่ละปีจะมีเหตุการณ์ช้างป่าทำร้ายประชาชนและสร้างความเสียหายต่อที่ทำกินของประชาชนอยู่เป็นระยะ โดยมีแนวโน้มที่จะเกิดเหตุบ่อยครั้งมากยิ่งขึ้น

1. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของจังหวัด

จังหวัดได้รวบรวมข้อมูลสภาพแวดล้อมภายใน และภายนอกของจังหวัดมาวิเคราะห์ โดยใช้เทคนิค SWOT Analysis เพื่อให้เห็นถึงจุดเด่นหรือจุดแข็ง (Strengths) จุดด้อยหรือจุดอ่อน (Weaknesses) โอกาส (Opportunities) และอุปสรรค (Threats) ดังนี้

จุดแข็ง (Strength)	จุดอ่อน (Weakness)
<p>S๑ : ท่าเลที่ตั้งใกล้กับ กรุงเทพฯ ปริมาณ และพื้นที่เศรษฐกิจใหม่ เช่น เส้นทาง Southern Economic Corridor และ East West Economic Corridor และเป็น 1 ใน 3 ของจังหวัดที่อยู่ในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor : EEC) รวมทั้งตั้งอยู่ใกล้กับสนามบินสุวรรณภูมิ สนามบินอู่ตะเภา และท่าเรือแหลมฉบัง มีระยะทางห่างจากกรุงเทพฯ 75 กิโลเมตร สะดวกในการเดินทางและการคมนาคมขนส่ง ทำให้เกิดการส่งเสริมการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวของจังหวัด</p> <p>S๒ : มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ วิถีชีวิตดั้งเดิม และมีศาสนสถานที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย เช่น วัดหลวงพ่อบุญรอด เป็นศูนย์รวมจิตใจของประชาชนในจังหวัดฉะเชิงเทรา และคนไทยทั่วประเทศ วัดสนามรัตนาราม วัดโพรงอากาศ วัดปากน้ำโจ๊กลี เทวสถานอุทยานพระพิฆเนศ ที่ประชาชนนิยมมาสักการะ รวมถึงวัฒนธรรมไทย – ลาว (อำเภอท่าตะเกียบ) ซึ่งสามารถสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวให้กับประชาชนในจังหวัด</p> <p>S๓ : แม่น้ำบางปะกง เป็น “สายน้ำแห่งชีวิต” หล่อเลี้ยงชุมชนที่ตั้งถิ่นฐานสองฝั่งแม่น้ำ และเป็นแม่น้ำสายสำคัญที่ใช้ประโยชน์ทั้งการอุปโภคบริโภค เกษตรกรรม อุตสาหกรรม เป็นแหล่งน้ำดิบเพื่อการผลิตน้ำประปาทั้งจังหวัดฉะเชิงเทรา นครนายก และปราจีนบุรี นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งทำการประมงสำคัญ เช่น ปลากระพง กุ้งก้ามกราม เป็นต้น ซึ่งเป็นสัตว์เศรษฐกิจตลอดลำน้ำ และเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางน้ำ รวมทั้งเป็นเส้นทางคมนาคมทางน้ำที่สำคัญ</p> <p>S๔ : มีทรัพยากรป่าไม้ทั้งทางบกและชายเลน มีเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไน ที่เป็นส่วนหนึ่งของป่ารอยต่อ 5 จังหวัด (ฉะเชิงเทรา สระแก้ว ระยอง จันทบุรี ชลบุรี) มีพื้นที่ 643,750 ไร่ (อยู่ในพื้นที่จังหวัดฉะเชิงเทรา 394,352 ไร่) เป็นผืนป่าขนาดใหญ่ของภาคตะวันออก เป็นพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางชีวภาพและอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติที่สวยงาม</p> <p>S๕ : มีศูนย์ศึกษาการพัฒนาเขาหินซ้อน อันเนื่องมาจากพระราชดำริ ที่เป็นศูนย์ศึกษาการพัฒนาอันเนื่องมาจากพระราชดำริแห่งแรกในจำนวน 6 ศูนย์ทั่วประเทศ ซึ่งเป็นแหล่งรวบรวมการศึกษา ทดลอง วิจัย และการพัฒนาปรับปรุงพื้นที่ดินทรายจัดเพื่อเกษตรกรรม</p>	<p>W๑ : ระบบโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคไม่เพียงพอต่อการรองรับความเจริญเติบโตของจังหวัด ทั้งด้านเส้นทางคมนาคมโดยเฉพาะถนนสายรอง และสายย่อย ของอำเภอ ระบบประปาภูมิภาคที่ยังไม่ทั่วถึง และระบบชลประทานที่ยังไม่ครอบคลุมพื้นที่เกษตร (มีพื้นที่เกษตรในเขตชลประทานเพียงร้อยละ 43)</p> <p>W๒ : ประชาชนส่วนใหญ่ร้อยละ 70 ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ยังคงทำเกษตรกรรมแบบดั้งเดิม ปลูกพืชเชิงเดี่ยว ขาดองค์ความรู้ในการพัฒนาสินค้าเกษตรให้ได้มาตรฐานและการสร้างมูลค่าเพิ่ม ขาดความรู้ในการจับสัตว์น้ำอย่างถูกวิธี และยังคงขาดการรวมกลุ่มในการต่อรองราคาสินค้าเกษตร รวมถึงเกษตรกรมีการใช้น้ำเพื่อการเกษตรถึงร้อยละ 90 ของน้ำต้นทุน ทำให้ประสบปัญหาการบริหารจัดการน้ำกับภาคส่วนอื่นๆ</p> <p>W๓ : ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางรายได้ระหว่างภาคเกษตรและอุตสาหกรรม โดยมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (GPP) ปี 2563 เท่ากับ 346,104 ล้านบาท มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคนเท่ากับ 403,574 บาทต่อปี เป็นอันดับที่ 6 ของประเทศ โดย GPP ของจังหวัดส่วนใหญ่มาจากภาคอุตสาหกรรม (GPP จำนวน 234,988 ล้านบาท) ในขณะที่ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 70 ประกอบอาชีพเกษตรกรรม (GPP จำนวน 19,977 ล้านบาท) และไม่มีที่ทำกินเป็นของตนเอง โดยเมื่อพิจารณารายได้ตามเกณฑ์ จปฐ. พบว่า มีรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีเพียง 89,811 บาท จึงพบว่าเกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำทางรายได้ที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง และเกิดปัญหาหนี้สินครัวเรือน</p> <p>W๔ : เป็นจังหวัดปลายน้ำและมีการพัฒนาสู่ความเป็นเมืองอย่างรวดเร็ว ตลอดทั้งมีการขยายตัวของพื้นที่อุตสาหกรรม ทำให้มีปัญหามลพิษของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ส่งผลกระทบต่อสุขภาพและการดำรงชีวิตของประชาชน เช่น น้ำเสีย ภาวะมลพิษทางน้ำ และฝุ่นละออง PM 2.5 และปัญหาคุณภาพน้ำเนื่องจากการรุกรานของน้ำเค็มขยะดกค้างจำนวนมากที่เพิ่มขึ้น และขยะอิเล็กทรอนิกส์ ไม่มีบ่อบำบัดกำจัดขยะรองรับที่เพียงพอ เป็นต้น</p> <p>W๕ : ขาดแหล่งกักเก็บน้ำต้นทุนในพื้นที่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำบางปะกง ระบบชลประทานที่ยังไม่ครอบคลุมพื้นที่เกษตร (มีพื้นที่เกษตรในเขตชลประทานเพียงร้อยละ 43) ทำให้ภาคีการเชื่อมโยงระบบชลประทานจากจังหวัดใกล้เคียง และมีการใช้น้ำในแม่น้ำเจ้าพระยาซึ่ง</p>

<p>และศูนย์เรียนรู้ทางด้านเศรษฐกิจพอเพียงและการเกษตรที่มีศักยภาพสูง ซึ่งเกษตรกรสามารถเข้ามามีส่วนร่วมได้ ศูนย์แห่งนี้ได้ทุกสาขาวิชาชีพ เสมือน “พิพิธภัณฑ์มีชีวิต”</p> <p>S๖ : มีพื้นที่ทางการเกษตรที่มีศักยภาพเหมาะแก่การทำเกษตรกรรม มีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งผลิตอาหาร และสินค้าเกษตรปลอดภัยสูง รองรับประชากรในประเทศ และส่งออกไปยังตลาดต่างประเทศได้ เช่น มะม่วง มะพร้าว ไข่ไก่ ข้าว ปลากะพงขาว สุนัข เป็นต้น โดยมีมะม่วงและมะพร้าวน้ำหอมบางคล้าได้รับการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ GI</p> <p>S๗ : มีความเข้มแข็งทางด้านอุตสาหกรรม เป็นที่ตั้งของกลุ่มอุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศ โดยมีโรงงานอุตสาหกรรม และนิคมอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพเป็นจำนวนมาก เช่น นิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ซิตี้ นิคมอุตสาหกรรมทีโอที นิคมอุตสาหกรรมเวลโกรว์ โดยเฉพาะอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องใช้ไฟฟ้า รถยนต์และส่วนประกอบ การแปรรูปอาหาร และเกษตรแปรรูป</p> <p>S๘ : จังหวัดได้รับการรับรองจากสำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล (Depa) โดยคณะอนุกรรมการขับเคลื่อนและบริหารโครงการเมืองอัจฉริยะ สำนักงานเมืองอัจฉริยะ ประเทศไทย ให้เป็นเมืองอัจฉริยะทำให้จังหวัดเป็นกลุ่มเป้าหมายในการได้รับการสนับสนุนงบประมาณในการขับเคลื่อนเมืองอัจฉริยะ</p> <p>S๙ : จังหวัดฉะเชิงเทราได้รับการประกาศให้เป็นเขตพื้นที่เมืองเก่า (เมืองเก่าฉะเชิงเทรา) ส่งผลให้บริเวณเมืองเก่าฉะเชิงเทรา ได้รับการอนุรักษ์และพัฒนาที่เหมาะสม ดำรงคุณค่า มรดกทางวัฒนธรรม และยังประโยชน์ทั้งการท่องเที่ยว เศรษฐกิจและสังคม แก่ชุมชนและจังหวัดได้อย่างยั่งยืน</p>	<p>จังหวัดฉะเชิงเทราเป็นพื้นที่ที่น้ำ มีการสูญเสียน้ำระหว่างทางของระบบส่งน้ำตามธรรมชาติ ในช่วงฤดูแล้งจึงประสบภาวะขาดแคลนน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภคและการเกษตร ต้องอาศัยการพึ่งพาน้ำในการอุปโภคบริโภคจากภายนอกพื้นที่และจังหวัดข้างเคียง ส่งผลต่อการประกอบอาชีพเกษตรกรรม และคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่</p> <p>W๖ : ประชาชนมีปัญหาทางด้านสุขภาพค่อนข้างมาก โดยมีอัตราการเจ็บป่วยเพิ่มขึ้นด้วยโรคเบาหวาน ความดันโลหิตสูง มะเร็ง โรคหัวใจ และหลอดเลือดสมอง เฉลี่ยสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ และแนวโน้มของประชากรที่เข้าสู่สังคมผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นที่จะต้องเตรียมการรองรับในมิติต่างๆ</p> <p>W๗ : เกิดภาวะขาดแคลนแรงงาน และไม่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน ขาดแคลนแรงงานกึ่งฝีมือ/ทักษะฝีมือ ที่จะรองรับความต้องการของตลาดแรงงาน</p> <p>W๘ : มีปัญหาช้างป่าเข้าบุกรุกพื้นที่อยู่อาศัยและพื้นที่ทางการเกษตร ทำลายพืชผลทางการเกษตร ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่และทรัพย์สินของประชาชน</p> <p>W๙ : ประชาชนในจังหวัดขาดการมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนนโยบายต่างๆ ของจังหวัด เช่น การคัดแยกขยะ เป็นต้น ทำให้การขับเคลื่อนนโยบายไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่ขาดผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรม</p>
--	---

โอกาส (Opportunity)	อุปสรรค (Threat)
<p>○๑ : นโยบายการพัฒนาเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ที่ส่งเสริมการลงทุน ยกกระดับอุตสาหกรรม และเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน โดยจังหวัดฉะเชิงเทราเป็น 1 ใน 3 จังหวัดพื้นที่เป้าหมาย (ชลบุรี ระยอง ฉะเชิงเทรา) ในการพัฒนาพื้นที่ที่มีความพร้อมในภูมิภาค โดยเฉพาะการพัฒนาให้จังหวัดฉะเชิงเทราเป็นเมืองที่อยู่อาศัยชั้นดี รองรับการพัฒนาของกรุงเทพมหานคร รัฐบาลมีนโยบายการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ และแผนงานในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน รองรับการพัฒนาเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก และระบบคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงบนเส้นทาง Southern Economic Corridor และ East West Economic Corridor โดยมีโครงการขนาดใหญ่ของประเทศมาดำเนินการหรือผ่านพื้นที่จังหวัดฉะเชิงเทรา อาทิ โครงการรถไฟความเร็วสูง โครงการรถไฟทางคู่ โครงการพัฒนาเส้นทางคมนาคมและเชื่อมโยงโลจิสติกส์ เป็นต้น ทำให้การขนส่งสินค้าและการท่องเที่ยวมีความสะดวก รวดเร็ว และเกิดประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น</p> <p>○๒ : นโยบายรัฐบาลในการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ โดยกำหนดให้จังหวัดฉะเชิงเทราเป็นพื้นที่ต้นแบบอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ (Eco Industry) 1 ใน 5 จังหวัดนำร่อง (สมุทรปราการ สมุทรสาคร ระยอง ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี) ซึ่งเอื้อให้เกิดการขยายผลการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น</p> <p>○๓ : นโยบายรัฐบาลในการเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมยานยนต์ของภูมิภาคอาเซียน โดยดำเนินโครงการจัดตั้งศูนย์ทดสอบยานยนต์และยางล้อแห่งชาติ ซึ่งเป็นศูนย์ทดสอบแห่งแรกในภูมิภาคอาเซียน ซึ่งดำเนินการในพื้นที่ ตำบลลาดกระบัง อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยศูนย์ทดสอบยานยนต์และยางล้อแห่งชาติจะเป็นกลไกสำคัญของประเทศไทย ช่วยเร่งรัดพัฒนามาตรฐาน การวิจัยและนวัตกรรมของอุตสาหกรรมยานยนต์ ชิ้นส่วนยานยนต์ และยางล้อ ให้เกิดผลเป็นรูปธรรมและยกระดับให้เป็นอุตสาหกรรม 4.0</p> <p>○๔ : ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งช่วยในการพัฒนาด้านการแปรรูปสินค้าเกษตรและประมง การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ภาคการบริการและการบริหารจัดการภาครัฐ</p> <p>○๕ : แผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ทุกช่วงวัยให้เป็นคนดี คนเก่ง มีคุณธรรมและจริยธรรม การเตรียมความพร้อมเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ ลดความเหลื่อมล้ำในสังคม ดูแลและเพิ่มโอกาสให้กับผู้พิการ</p>	<p>T๑ : การเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมที่มุ่งเน้นการยกระดับเศรษฐกิจเป็นสำคัญ และการพัฒนาเข้าสู่สังคมเมือง ทำให้คนให้ความสำคัญกับรายได้ ฐานะทางสังคม จนละเลยการมีปฏิสัมพันธ์ การช่วยเหลือเกื้อกูล ขาดวินัย คุณธรรม จริยธรรม รวมถึงค่านิยมอันดีงามของสังคมไทยแต่ดั้งเดิม ทำให้ระบบคุณค่าที่ดีของสังคมไทยเสื่อมถอยลง เด็กและเยาวชนบางส่วนมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมและการจับกลุ่มมั่วสุมกระทำความผิดต่างๆ สถาบันครอบครัวอ่อนแอลง เนื่องจากวิถีชีวิตความเป็นอยู่ในสังคมเปลี่ยนแปลงไป ต้องมุ่งทำงานเพื่อเลี้ยงชีพ ความสัมพันธ์และความช่วยเหลือเกื้อกูลกันในครอบครัวลดลง</p> <p>T๒ : มาตรการกีดกันทางการค้าของประเทศคู่ค้า ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขันทางด้านการค้า การเกษตรและประมง รวมทั้งสงครามการค้า สหรัฐ-จีน กระทบต่อระบบห่วงโซ่อุปทานในหลายอุตสาหกรรม ทำให้ GDP โลกหดตัว ส่งผลกระทบต่อกำลังซื้อของโลกในที่สุด</p> <p>T๓ : กระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกที่รวดเร็วและรุนแรง เช่น เทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของระบบเศรษฐกิจและระบบสิ่งแวดล้อม ฤดูกาล การแพร่ระบาดของโรค และแมลงศัตรูพืชที่ผิดธรรมชาติ ทำให้เกิดภัยพิบัติธรรมชาติที่รุนแรงและบ่อยครั้งขึ้น ที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือ การกัดเซาะชายฝั่งทะเล ภัยแล้ง หมอกควัน อากาศเป็นพิษ ไฟป่า น้ำเค็มรุก เป็นต้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อการผลิตภาคการเกษตรและการดำรงชีวิตของประชาชน</p> <p>T๔ : เศรษฐกิจทั้งในประเทศและต่างประเทศตกต่ำ ประกอบกับความขัดแย้งระหว่างประเทศ และความไม่มีเสถียรภาพทางการเมือง ส่งผลต่อความเชื่อมั่น กระทบการส่งออก ทำให้ราคาสินค้าเกษตรตกต่ำ เกิดความไม่แน่นอนทางรายได้ ค่าครองชีพสูง ประชาชนมีรายได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย มีปัญหาหนี้สินนอกจากนี้ยังส่งผลต่อการย้ายฐานการผลิตของโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ไปยังประเทศที่มีต้นทุนการผลิตต่ำ (ค่าจ้างแรงงานต่ำ หรือมีทรัพยากรมากกว่า) ส่งผลให้โรงงานผู้ผลิตชิ้นส่วนอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องได้รับผลกระทบโดยตรง เกิดการปิดตัวและเลิกจ้างแรงงาน</p> <p>T๕ : การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ทั่วโลก ทำให้ภาคบริการ ภาคการท่องเที่ยว และภาคการผลิตหดตัว ส่งผลกระทบต่อการค้าในชีวิต เศรษฐกิจ สังคม คุณภาพชีวิตต่างๆ ของประชาชน</p>

โอกาส (Opportunity)	อุปสรรค (Threat)
<p>0๖ : ส่งเสริมคุณภาพชีวิตและการมีงานทำหรือกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อสร้างสรรค์ทรัพยากรมนุษย์ให้ เป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติต่อไป</p> <p>0๗ : นโยบายรัฐบาลด้านการกระตุ้นเศรษฐกิจช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน เช่น ส่งเสริม การเกษตรโซนนิ่ง การทำการเกษตรที่สอดคล้องกับวิถีของท้องถิ่น ผลผลิตมีความปลอดภัยได้ มาตรฐาน และการนำเอาเทคโนโลยีมาใช้ในการผลิตสินค้าเกษตร รวมทั้งส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ เชื่อมโยงกับนโยบายต่างๆ เช่น คลองสวบน้ำใส การพัฒนาคลองแสนแสบ เป็นต้น โดยกำหนดให้ จังหวัดฉะเชิงเทราเป็นเมืองท่องเที่ยวหลัก ตลอดทั้งสนับสนุนผู้ประกอบการรายย่อยทั้ง ภาคอุตสาหกรรมและภาคเกษตร และเปิดโอกาสให้นำแรงงานต่างด้าวมาจดทะเบียนให้ถูกต้องตาม กฎหมาย เป็นการเพิ่มจำนวนแรงงานเข้าสู่ภาคการผลิตต่างๆ มากขึ้น</p> <p>0๘ : กระแสนิยมผู้บริโภคสินค้าและบริการในประเทศและต่างประเทศ มีความคุ้นเคยกับการจับจ่ายใช้ สอยผ่านระบบออนไลน์ และให้ความสนใจในผลิตภัณฑ์สุขภาพและได้มาตรฐานความปลอดภัย รวมทั้งสนใจการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นมากขึ้น</p>	<p>T๖ : การเปิดเสรีทางด้านแรงงานของประชาคมอาเซียน ทำให้เกิดการนำเข้าแรงงานจากต่างถิ่นและ แรงงานต่างด้าว เกิดการเคลื่อนย้ายของประชากรในพื้นที่มากขึ้น ซึ่งอาจจะเกิดผลกระทบด้าน ความมั่นคงปลอดภัยด้านแรงงาน โรคระบาด ยาเสพติด ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งความไม่เพียงพอในระบบสาธารณสุขไปรษณีย์และสิ่งอำนวยความสะดวก</p>

จังหวัดฉะเชิงเทรา ได้นำข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์ มากำหนดประเด็นการพัฒนาโดยใช้เทคนิค TOWS Matrix จึงทำให้เกิดยุทธศาสตร์สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่

- 1) นำจุดแข็ง และโอกาส พิจารณาร่วมกัน (SO) เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์เชิงรุกสำหรับพัฒนาจังหวัด
 - 1.1) SO1 ส่งเสริมการพัฒนาและการผลิตให้เป็นแหล่งผลิตอาหารที่ปลอดภัย มีคุณภาพ และได้มาตรฐาน การใช้เทคโนโลยีและการแปรรูปสร้างมูลค่าสินค้าเกษตร [S1,S3,S5,S6/O1,O4,O6,O7]
 - 1.2) SO2 พัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวหลากหลายทั้งทางน้ำ เจริญธรรมชาติ เชิงอาหาร และวัฒนธรรม ให้ได้มาตรฐานและมีอัตลักษณ์สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ชุมชน[S1,S2,S3,S4,S9/O1,O6,O7]
- 2) นำจุดแข็ง และข้อจำกัดมาพิจารณาร่วมกัน (ST) เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์เชิงป้องกันสำหรับเตรียมความพร้อมป้องกันภัยคุกคาม
 - 2.1) ST1 พัฒนาอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม เกษตรกรรม และการท่องเที่ยว เพื่อแก้ไขปัญหา เยียวยา ฟื้นฟู และลดผลกระทบจากสถานการณ์ต่างๆ ทั้งโควิด-19 และภัยต่างๆ[S1,S2,S3,S4,S5,S6,S7/T2,T3,T4,T5]
 - 2.2) ST2 ขับเคลื่อนการเป็นเมืองอัจฉริยะ เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการภาครัฐ เพื่อส่งเสริมสภาพแวดล้อมที่น่าอยู่พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง (S8/T1,T3)
- 3) นำจุดอ่อน และโอกาส มาพิจารณาร่วมกัน (WO) เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์เชิงแก้ไขเนื่องจากจังหวัดมีโอกาสที่จะนำจุดอ่อนที่มีมาแก้ไข
 - 3.1) WO1 ส่งเสริมสุขภาพ ลดปัญหาโรค NCD ดูแลกลุ่มเปราะบางผู้สูงอายุและผู้ด้อยโอกาส ลดความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ จากการพัฒนาการศึกษาและพัฒนาอาชีพ ยกกระดับฝีมือแรงงาน ส่งเสริมเศรษฐกิจฐานรากให้มีความเข้มแข็ง [W2,W3,W6,W7/ O1,O3,O5,O6]
 - 3.2) WO2 พัฒนาแหล่งน้ำ และส่งเสริมการปลูกพืชใช้น้ำน้อย ลดปัญหาการขาดแคลนน้ำเพื่อการเกษตร [W1,W2,W3,W5/O1,O6,O7]
 - 3.3) WO3 สร้างสมดุลการพัฒนาทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ เพื่อให้คนอยู่ร่วมกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้อย่างยั่งยืน [W4,W8 /O2]
- 4) นำจุดอ่อน และข้อจำกัดมาพิจารณาร่วมกัน (WT) เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์ในเชิงรับหากจังหวัดเผชิญสถานการณ์ที่ไม่สามารถควบคุมได้
 - 4.1) WT1 เพิ่มประสิทธิภาพการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน เพื่อลดปัญหาอาชญากรรมทางสังคม ที่อาจเกิดจากความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ ระบบสังคมเสื่อมถอย ขาดวินัยคุณธรรม และการเคลื่อนย้ายประชากรต่างถิ่นและต่างดาวเข้ามาในพื้นที่ [W3,W7/T1,T6]
 - 4.2) WT2 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภค การควบคุมและบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ตลอดจนส่งเสริมการใช้พลังงานทดแทน รองรับขยายตัวของเมืองและการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว [W1,W4,W9/T3]

2. เป้าหมายการพัฒนาจังหวัดระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2566 – 2585)

“เมืองที่อยู่อาศัยขั้นดีและเติบโตอย่างชาญฉลาด มีเศรษฐกิจมูลค่าสูงและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
ที่เอื้อต่อการอยู่ร่วมกันของทุกภาคส่วน รองรับ EEC”

ประเด็น	นิยาม
เมืองที่อยู่อาศัยขั้นดีและเติบโตอย่างชาญฉลาด	<ul style="list-style-type: none"> ● เมืองน่าอยู่ สุขภาพ การศึกษา คุณภาพชีวิตของประชาชนที่ดี มีความสุขอย่างยั่งยืน ● เมืองอัจฉริยะ (Smart City) และเมืองแห่งการเรียนรู้ (Learning City) ● มีระบบการจัดการที่ Smart และโปร่งใส เข้าถึงได้ ● มีคุณภาพทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ ● มีคุณภาพสังคม ความมั่นคงและปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ● การบริหารจัดการด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม
เศรษฐกิจมูลค่าสูง	<ul style="list-style-type: none"> ● ภาคการเกษตรเข้มแข็ง สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการ จากการพัฒนาต่อยอด และใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ● การท่องเที่ยวคุณภาพสูง สร้างสรรค์คุณค่าสินค้าและบริการการท่องเที่ยว ผสานกับความหลากหลายทางทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม และวิถีชีวิต เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและบริหารจัดการอย่างยั่งยืนในทุกมิติ ● มีระบบการบริหารจัดการภาครัฐที่ดี มีโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์รองรับการขยายตัว เอื้อต่อการลงทุน
เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม	<ul style="list-style-type: none"> ● การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ● ศูนย์กลางการลงทุนอุตสาหกรรมสีเขียว แห่ง EEC

พันธกิจ (Mission)

- 1) พัฒนาให้เป็นเมืองที่อยู่อาศัยขั้นดี อย่างยั่งยืน
- 2) พัฒนาขีดความสามารถทางการแข่งขันทั้งทางสินค้าและบริการให้มีมาตรฐานและปลอดภัย เศรษฐกิจมูลค่าสูง

- 3) วางระบบโครงสร้างพื้นฐาน และ ส่งเสริมอุตสาหกรรมสีเขียว เพื่อรองรับการลงทุนในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก
- 4) ส่งเสริมการพัฒนาด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยีสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ

เป้าหมายย่อยการพัฒนา

- 1) พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และคุณภาพชีวิตเพื่อสังคมน่าอยู่
- 2) ยกระดับภาคการเกษตรของจังหวัดให้เข้มแข็งและสร้างมูลค่าเพิ่มได้สูง ด้วยเทคโนโลยี นวัตกรรม เป็นแหล่งผลิตอาหารที่มีคุณภาพและได้มาตรฐาน
- 3) ยกระดับการท่องเที่ยวให้เป็นการท่องเที่ยวคุณภาพสูง เพื่อเพิ่มมูลค่าการท่องเที่ยวในทุกมิติ โดยเน้นคุณภาพและความยั่งยืน สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ชุมชน
- 4) พัฒนาศักยภาพพื้นที่ให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มุ่งสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ (Smart City) ในเขตพื้นที่เศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC)
- 5) บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อการพัฒนาอย่างสมดุลและยั่งยืน

3. ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายการพัฒนาจังหวัดระยะ 20 ปี และถ่ายทอดในแต่ละช่วงระยะเวลา 5 ปี

การถ่ายทอดเป้าหมาย ในแต่ละช่วงระยะเวลา 5 ปี		ค่าเป้าหมาย			
		2566 – 2570	2571 – 2575	2576 – 2580	2581 – 2585
เป้าหมายย่อยการพัฒนาที่ 1 : พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และคุณภาพชีวิตเพื่อสังคมน่าอยู่					
ตัวชี้วัด/ ค่าเป้าหมาย	ตขว.1 : อัตราการเปลี่ยนแปลง ของรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนใน จังหวัด (ร้อยละ) * (ค่าฐาน ปี 63 = 3.31)	15	30	45	60
	ตขว.2 : อัตราการเปลี่ยนแปลง ของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (ร้อยละ) * (ค่าฐาน ปี 63 = -11.00)	2	4	6	8
	ตขว.3 : ร้อยละผลิตภัณฑ์จังหวัด ต่อหัว (GPP per capita) (ค่าฐาน ปี 65= ร้อยละ 12)	15	20	25	30
	ตขว.4 : ร้อยละของจำนวนรายได้ เฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือนเพิ่มขึ้น (ค่าฐาน ปี 62 =ร้อยละ 1.4)	เพิ่มขึ้น ร้อยละ 3 ต่อปี	เพิ่มขึ้น ร้อยละ 3 ต่อปี	เพิ่มขึ้น ร้อยละ 3 ต่อปี	เพิ่มขึ้น ร้อยละ 3 ต่อปี
	ตขว.5 : ร้อยละของครัวเรือน เป้าหมาย TPMAPII ลดลง (ร้อยละ) (ค่าฐาน ปี 65= ร้อยละ 28.6)*	10	20	30	40
	ตขว.6 : ร้อยละของประชากรที่อยู่ ใต้เส้นความยากจน (ร้อยละ) (ค่า ฐาน ปี 63 = ร้อยละ 6.87)*	6.00	5.00	4.00	3.00

การถ่ายทอดเป้าหมาย ในแต่ละช่วงระยะเวลา 5 ปี		ค่าเป้าหมาย			
		2566 – 2570	2571 – 2575	2576 – 2580	2581 – 2585
	ตขว.7 : อัตราการว่างงาน (ร้อยละ) * (ค่าฐาน ปี 61-65 = ร้อยละ 0.84)*	0.70	0.60	0.50	0.40
	ตขว.8 : อัตราส่วนหนี้เฉลี่ยต่อ รายได้เฉลี่ยของครัวเรือน (เท่า) (ค่าฐาน ปี 63 = 2.42)*	2.40	2.00	1.60	1.20
	ตขว.9 : สัดส่วนปริมาณขยะ ที่กำจัดถูกต้องต่อปริมาณขยะ ที่เกิดขึ้น (ร้อยละ) (ค่าฐาน เฉลี่ย 3 ปีย้อนหลัง (63 – 65) = 27.58)*	30	40	50	60
	ตขว.10 : ร้อยละของครัวเรือน ที่เข้าถึงน้ำประปา (ร้อยละ) (ค่าฐาน ปี 63 = 42.27)*	50	60	70	80
	ตขว.11 : การแจ้งความคดีชีวิต ร่างกาย เพศ และคดีประทุษร้ายต่อ ทรัพย์สิน (ต่อแสนคน) (ค่าฐาน เฉลี่ย 5 ปีย้อนหลัง (ปี 59 – 63) = 128.59)*	96	94	92	90
	ตขว.12 : ดัชนีความก้าวหน้าของคน สูงกว่าเกณฑ์ค่าเฉลี่ยของประเทศ (ค่าฐาน ปี 63 = 0.6689)	เพิ่มขึ้นสูงกว่าเกณฑ์ค่าเฉลี่ย ของประเทศ	เพิ่มขึ้นสูงกว่าเกณฑ์ค่าเฉลี่ย ของประเทศ	เพิ่มขึ้นสูงกว่าเกณฑ์ค่าเฉลี่ย ของประเทศ	เพิ่มขึ้นสูงกว่าเกณฑ์ค่าเฉลี่ย ของประเทศ
	ตขว.13 : ความสามารถในการ เบิกจ่ายงบประมาณของจังหวัด (ร้อยละ) (ค่าฐาน ปี 63 = 68.66)*	70	80	85	90
	ตขว.14 : แผนงาน/โครงการที่อยู่ใน แผนพัฒนาเมืองและโครงสร้าง พื้นฐานรองรับยุทธศาสตร์เมือง อัจฉริยะจังหวัดฉะเชิงเทรา Smart City ได้รับการขับเคลื่อน	70	100	-	-
	ตขว.15 : มีจำนวนโครงการพัฒนา เมืองและโครงสร้างพื้นฐานรองรับ ยุทธศาสตร์เมืองอัจฉริยะจังหวัด ฉะเชิงเทรา Smart City เพิ่มขึ้น จากแผนเดิมทั้ง 7 ด้าน (ร้อยละ)	50	60	70	80
เป้าหมายย่อยการพัฒนาที่ 2 : ยกระดับภาคการเกษตรของจังหวัดให้เข้มแข็งและสร้างมูลค่าเพิ่มได้สูง ด้วยเทคโนโลยี นวัตกรรม เป็นแหล่งผลิตอาหารที่มีคุณภาพและได้มาตรฐาน					
	ตขว.16 : อัตราการขยายตัวของ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคการเกษตร ของจังหวัดฉะเชิงเทรา (GPP) เพิ่มขึ้น (ร้อยละ) (ค่าฐาน ปี 63 = ร้อยละ 1)	5	10	15	20

การถ่ายทอดเป้าหมาย ในแต่ละช่วงระยะเวลา 5 ปี		ค่าเป้าหมาย			
		2566 – 2570	2571 – 2575	2576 – 2580	2581 – 2585
	ตข.17 : มีปริมาณแหล่งน้ำใน ภาคการเกษตรเพิ่มขึ้น (ร้อยละ) (ค่าฐาน ปี 65 = 542,810 ลบ. เมตร)	10	20	30	40
	ตข.18 : สินค้าเกษตรที่ได้รับรอง มาตรฐานสินค้าเกษตรเพิ่มขึ้น (ร้อยละ) (ค่าฐาน ปี 64 = ร้อยละ 227)	20	40	60	80
	ตข.19 : มูลค่าสินค้าเกษตร เพิ่มขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีและ นวัตกรรม (ร้อยละ)	10	20	30	40
เป้าหมายย่อยการพัฒนาที่ 3 : ยกระดับการท่องเที่ยวให้เป็นการท่องเที่ยวคุณภาพสูง เพื่อเพิ่มมูลค่าการท่องเที่ยวในทุกมิติ โดยเน้นคุณภาพและความยั่งยืน สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ชุมชน					
	ตข.20 : รายได้จากการท่องเที่ยว เพิ่มขึ้น (ร้อยละ) (ค่าฐาน ปี 65 = ร้อยละ 283)*	เพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี	เพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี	เพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี	เพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี
	ตข.21 : จำนวนนักท่องเที่ยว เพิ่มขึ้น (ร้อยละ) (ค่าฐาน ปี 65 = 33.71)*	เพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี	เพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี	เพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี	เพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี
	ตข.22 : ร้อยละของรายได้จาก การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ชุมชน เพิ่มขึ้น (ค่าฐาน ปี 64 = -ร้อยละ 20)	10	20	30	40
เป้าหมายย่อยการพัฒนาที่ 4 : พัฒนาศักยภาพพื้นที่ให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มุ่งสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ (Smart City) ในเขต EEC					
	ตข.23 : อัตราการขยายตัวของ ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (ร้อยละ) (ค่าฐาน ปี 63 = ร้อยละ 10.3)*	15	30	45	60
	ตข.24 : อัตราการขยายตัวของ ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ภาคอุตสาหกรรม (ร้อยละ) (ค่าฐาน ปี 63 = ร้อยละ 12.8)	5	10	15	20
	ตข.25 : อัตราการขยายตัวของโรงงาน อุตสาหกรรมที่ร่วมกับภาครัฐในการ รักษาสีสิ่งแวดล้อม (ร้อยละ) (ค่าฐาน ปี 64 = ร้อยละ 26.6)*	30	40	50	60
	ตข.26 : ร้อยละความพึงพอใจของ ผู้รับบริการภาครัฐ (ร้อยละ) (ค่าฐาน ปี 64 = ร้อยละ 93.62)*	92	94	96	98

การถ่ายทอดเป้าหมาย ในแต่ละช่วงระยะเวลา 5 ปี	ค่าเป้าหมาย			
	2566 - 2570	2571 - 2575	2576 - 2580	2581 - 2585
เป้าหมายย่อยการพัฒนาที่ 5 :บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อการพัฒนาอย่างสมดุลและยั่งยืน				
ตขว.27 : อัตราการขยายตัวของพื้นที่ป่าไม้เพิ่มขึ้น (ร้อยละ) (ค่าฐาน ปี 65 = -0.07)	0.10	0.20	0.30	0.40
ตขว.28 : พื้นที่เสี่ยงจากภัยธรรมชาติบริเวณชายฝั่งทะเลและริมแม่น้ำ ได้รับการป้องกันความเสียหายเพิ่มขึ้น (ร้อยละ) (ค่าฐาน ปี 65 = 230 เมตร)	5 ไม่น้อยกว่า 1,345 เมตร	10	15	20
ตขว.29 : ร้อยละของภัยจากช้างป่าลดลง	10	20	30	40
ตขว.30 : ร้อยละของปริมาณน้ำเสียที่ได้รับการบำบัดตามมาตรฐาน (ค่าฐานปี 62 : ร้อยละ 8.30)	15	20	30	40

4. แผนการดำเนินงานที่สำคัญ/แผนที่นำทาง (Roadmap)

ตัวอย่างตารางแผนการดำเนินงานที่สำคัญ และโครงการที่จำเป็นต้องผลักดัน

แผนการดำเนินงานที่สำคัญ	2566 - 2570	2571 - 2575	2576 - 2580	2581 - 2585
เป้าหมายย่อยการพัฒนาที่ 1 : พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และคุณภาพชีวิตเพื่อสังคมน่าอยู่	1) ยกระดับคุณภาพการศึกษา และบริการด้านสาธารณสุข 2) พัฒนาสังคมคุณภาพชีวิต และส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก 3) เสริมสร้างความเข้มแข็งในการรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน 4) พัฒนาระบบสาธารณสุขูปโภค โครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวก	1) ส่งเสริมอาชีพและโอกาสการทำงาน และการสร้างรายได้ 2) พัฒนาคุณภาพฝีมือแรงงานให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน 3) ยกระดับคุณภาพชีวิตประชาชน โดยใช้องค์ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม	1) พัฒนาระบบบริการทางด้านสาธารณสุขให้เพียงพอและได้มาตรฐาน 2) พัฒนาคุณภาพฝีมือแรงงานให้เป็นแรงงานสมรรถนะสูง 3) พัฒนาการมีส่วนร่วมและความสามารถในการพึ่งพาตนเอง	1) ส่งเสริมการรวมกลุ่มในชุมชนเพื่อสร้างความเข้มแข็งในการประกอบอาชีพและสร้างรายได้ 2) ส่งเสริมความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในชุมชนร่วมกัน

แผนการดำเนินงานที่สำคัญ	2566 - 2570	2571 - 2575	2576 - 2580	2581 - 2585
เป้าหมายย่อยการพัฒนาที่ 2 : ยกระดับภาคการเกษตรของจังหวัดให้เข้มแข็งและสร้างมูลค่าเพิ่มได้สูงด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม เป็นแหล่งผลิตอาหารที่มีคุณภาพและได้มาตรฐาน	1) พัฒนาปัจจัยพื้นฐาน และโครงสร้างพื้นฐานรองรับการผลิตภาคการเกษตร 2) พัฒนาการผลิต การแปรรูป สินค้าเกษตรให้มีคุณภาพปลอดภัยสูง และได้มาตรฐานสากล 3) พัฒนาเกษตรกรสถาบันเกษตรกร และ ช่องทางการตลาดสินค้าเกษตรปลอดภัย	1) พัฒนาความมั่นคงด้านปัจจัยการผลิตและการกระจายปัจจัยการผลิตที่มีประสิทธิภาพ 2) พัฒนาเทคโนโลยี นวัตกรรมและงานวิจัย ควบคู่กับภูมิปัญญาท้องถิ่นในการเพิ่มประสิทธิภาพและลดต้นทุนการผลิต 3) ส่งเสริมภาคการเกษตรให้มีการบริหารจัดการที่เป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม 4) พัฒนาการผลิต การแปรรูปสินค้าเกษตรให้มีมูลค่าสูง	1) พัฒนาระบบฐานข้อมูลและการใช้ประโยชน์ข้อมูลการเกษตร 2) ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยี และ นวัตกรรม เพื่อยกระดับการผลิตและเพิ่มมูลค่า 3) พัฒนาช่องทางการตลาด และ สร้างมาตรฐานสู่การส่งออก 4) พัฒนาระบบการเก็บรักษาและการขนส่งสินค้าให้มีประสิทธิภาพ	1) เสริมสร้างความเชื่อมั่นให้กับคู่ค้าหรือผู้บริโภคในเรื่องมาตรฐาน ความปลอดภัย 2) ขยายช่องทางการตลาดสู่ตลาดนานาชาติใหม่ๆ
เป้าหมายย่อยการพัฒนาที่ 3 : ยกระดับการท่องเที่ยวให้เป็นการท่องเที่ยวคุณภาพสูง เพื่อเพิ่มมูลค่าการท่องเที่ยวในทุกมิติ โดยเน้นคุณภาพและความยั่งยืนสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ชุมชน	1) พัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว สินค้า บริการ และ ปัจจัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว 2) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบขนส่งสาธารณะ เชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยว 3) พัฒนาบุคลากร ชุมชน และ ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว ในการจัดการการท่องเที่ยว	1) พัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับบริบทของแหล่งท่องเที่ยวและความต้องการของนักท่องเที่ยว ผ่านความร่วมมือของชุมชน 2) พัฒนาลิขสิทธิ์ และกิจกรรมการท่องเที่ยวโดยชุมชน 3) ส่งเสริมการตลาดแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่รองที่มีศักยภาพ	1) พัฒนาระบบการให้บริการการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานและเข้าถึง ได้สะดวก 2) พัฒนาช่องทางการตลาด การท่องเที่ยวให้มีความหลากหลาย 3) ทำการตลาดกลุ่มนักท่องเที่ยวเป้าหมาย ประชาสัมพันธ์ สร้างภาพลักษณ์ 4) พัฒนาระบบ	1) ยกระดับการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานและเป็นที่ยอมรับของตลาดสากล 2) ยกระดับคุณภาพสิ่งอำนวยความสะดวกในสถานที่ท่องเที่ยว 3) พัฒนามาตรฐานธุรกิจบริการที่เนื่องกับการท่องเที่ยว

แผนการดำเนินงานที่สำคัญ	2566 - 2570	2571 - 2575	2576 - 2580	2581 - 2585
	<p>วิธีใหม่อย่างยั่งยืน</p> <p>4) สร้างภาพลักษณ์ การตลาด และการ ประชาสัมพันธ์การ ท่องเที่ยว</p>	<p>และมี เส้นทาง ท่องเที่ยวกระจาย อย่างทั่วถึง</p> <p>4) ส่งเสริมให้เกิด ความร่วมมือและ การมีส่วนร่วมของ ชุมชน</p>	<p>ข้อมูลการท่องเที่ยว อัจฉริยะที่สามารถ เข้าถึงและใช้ ประโยชน์ได้ง่าย</p>	
<p>เป้าหมายย่อยการพัฒนาที่ 4 : พัฒนาศักยภาพพื้นที่ให้มีขีด ความสามารถในการแข่งขัน และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มุ่งสู่การเป็น เมืองอัจฉริยะ (Smart City) ใน เขต EEC</p>	<p>1) พัฒนาระบบ โครงสร้างพื้นฐาน และการวางผังเมือง เพื่อรองรับการ ขยายตัวของเมือง</p> <p>2) ส่งเสริมภาค อุตสาหกรรมให้มี การบริหารจัดการที่เป็นมิตรกับสังคม และสิ่งแวดล้อมและ พัฒนาผู้ประกอบการ SMEs เพื่อเพิ่มขีด ความสามารถในการแข่งขัน</p> <p>3) พัฒนาการ บริหารจัดการ ภาครัฐให้มี ประสิทธิภาพ สู่การ เป็นเมืองอัจฉริยะ</p>	<p>1) พัฒนาโครงสร้าง พื้นฐานด้านดิจิทัล และสนับสนุนการ ประยุกต์ใช้เทคโนโลยี ดิจิทัล ในการสร้าง มูลค่าเพิ่มให้แก่ สินค้าและบริการ</p> <p>2) พัฒนาบุคลากร การศึกษา การวิจัย เทคโนโลยี และ นวัตกรรมให้มี คุณภาพ เพียงพอ และทันต่อความ ต้อ ง ก า ร ของ อุตสาหกรรมบริการ เป้าหมายในพื้นที่</p>	<p>1) ส่งเสริมเมืองเชิง นิเวศ ที่มีระบบการ บริหารจัดการ คุณภาพสิ่งแวดล้อม ที่ทันสมัยและครบ วงจร</p> <p>2) ส่งเสริมสมรรถนะ ของชุมชนให้มี ศักยภาพในการ บริหารจัดการพื้นที่ และเมืองได้อย่างมี ประสิทธิภาพ และมีขีดความสามารถ ในการรองรับการ ขยายตัวของเมือง อย่างเหมาะสม</p>	<p>ยกระดับการพัฒนา โครงสร้างพื้นฐาน ระบบโล จิสติกส์ และระบบดิจิทัล อย่างต่อเนื่อง เพียงพอ และได้มาตรฐานสากล</p>
<p>เป้าหมายย่อยการพัฒนาที่ 5 : บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม เพื่อการพัฒนา อย่างสมดุลและยั่งยืน</p>	<p>1) อนุรักษ์ พื้นฟู และ ป้ อ ง กั น ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม</p> <p>2) ป้ อ ง กั น ความ เสี ย หาย ของ ทรัพยากรธรรมชาติ ที่ เกิดจากการ เปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศและภัย</p>	<p>1) ส่งเสริมการ จัดการทรัพยากร ธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมสู่ความ ยั่งยืน</p> <p>2) ป้ อ ง กั น และ แก้ไขปัญหา ผลกระทบด้าน ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ภัย</p>	<p>1) ส่งเสริม สนับสนุน ให้เกิดความร่วมมือ ในการอนุรักษ์พื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ และบริหารจัดการ สิ่งแวดล้อม</p> <p>2) พัฒนาศักยภาพ องค์ความรู้เผยแพร่ และ สร้างจิตสำนึก ในการอนุรักษ์</p>	<p>1) พัฒนาการจัดสรร ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน เพื่อการใช้ประโยชน์อย่าง ยั่งยืน</p> <p>2) พัฒนาระบบฐานข้อมูล สารสนเทศและองค์ความรู้ เพื่อการบริหารจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม</p>

แผนการดำเนินงานที่สำคัญ	2566 - 2570	2571 - 2575	2576 - 2580	2581 - 2585
	3) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน	3) สร้างการตระหนักรู้ในเรื่องของการประหยัดพลังงานและทรัพยากร	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสู่ภาคส่วนที่เกี่ยวข้องและชุมชนในพื้นที่	3) ส่งเสริมการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม 4) ส่งเสริมให้เกิดการจัดทำแผนชุมชนเพื่อการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน

โครงการที่จำเป็นต้องผลักดันตามแผนการดำเนินงานสำคัญ

ประเด็นการพัฒนาที่ 1 : พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และคุณภาพชีวิตเพื่อสังคมน่าอยู่

- 1) โครงการพัฒนาแหล่งน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค การเกษตร และอุตสาหกรรม
- 2) โครงการพัฒนาเส้นทางคมนาคมเพื่อเชื่อมโยงการขนส่งสู่ศูนย์กลางการคมนาคมระดับนานาชาติ
- 3) โครงการขับเคลื่อนการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ (Smart city) เพื่อการสร้างการเรียนรู้ (Learning City) มุ่งสร้างรายได้และอาชีพ
- 4) โครงการพัฒนาทักษะอาชีพยุคดิจิทัลในกลุ่มอุตสาหกรรมบริการเพื่อสร้างรายได้และกระตุ้นเศรษฐกิจ
- 5) โครงการพัฒนาค่ายเยาวชนคนรุ่นใหม่ (New Gen : International Youth Camp) สู่การสร้างการแข่งขันระดับนานาชาติ
- 6) โครงการส่งเสริมคุณภาพชีวิตประชาชน ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม พัฒนาคนดี มีคุณธรรม สู้สังคมที่เป็นสุข
- 7) โครงการส่งเสริมสุขภาพ การออกกำลังกาย และพัฒนาศักยภาพ กีฬาและนันทนาการของผู้สูงอายุ
- 8) โครงการส่งเสริมความรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน
- 9) โครงการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษา ส่งเสริมการใช้ทักษะดิจิทัลและภาษาต่างประเทศ
- 10) โครงการส่งเสริมอาชีพและเพิ่มรายได้ครัวเรือนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

ประเด็นการพัฒนาที่ 2 : ยกระดับภาคการเกษตรของจังหวัดให้เข้มแข็งและสร้างมูลค่าเพิ่มได้สูง ด้วยเทคโนโลยี นวัตกรรม เป็นแหล่งผลิตอาหารที่มีคุณภาพและได้มาตรฐาน

- 1) โครงการพัฒนาการผลิตสินค้าเกษตรและส่งเสริมการแปรรูปสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ชุมชนให้มีคุณภาพและมาตรฐาน เพื่อสร้างเศรษฐกิจมูลค่าเพิ่มและเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์
- 2) โครงการส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจชุมชน สถาบันเกษตรกร วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ให้มีการพัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถให้เป็นผู้ประกอบการเกษตรอุตสาหกรรมแปรรูปด้วยเครื่องจักร เทคโนโลยี นวัตกรรม
- 3) โครงการการพัฒนา Smart Farmer , Young Smart Farmer หรือ Start Up สู่ผู้ประกอบการมืออาชีพ และสามารถเข้าสู่ธุรกิจได้อย่างยั่งยืน
- 4) โครงการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมสำหรับเป็นเครื่องมือช่วยในการบริหารจัดการด้านการเกษตร และส่งเสริมให้มีศูนย์รับรองมาตรฐานสินค้าเกษตร
- 5) โครงการเสริมสร้างความรู้และทักษะที่เป็นประโยชน์เพื่อพัฒนาเกษตรกร
- 6) โครงการพัฒนาพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของจังหวัดฉะเชิงเทรา เช่น มะม่วง เมล่อน มะพร้าวอ่อน หมาก มันสำปะหลังทุเรียน ข้าว อื่น ๆ และส่งเสริมให้เป็นสินค้าเกษตรอัตลักษณ์ของจังหวัด

- 7) โครงการส่งเสริมการพัฒนาจากการทำเกษตรแบบดั้งเดิมไปสู่เกษตรสมัยใหม่ที่มีมูลค่าสูง (High Value) เกษตรอัจฉริยะ (Smart Farming) และเกษตรแม่นยำ (Precision Farming) มุ่งเน้นคุณภาพสูง ประสิทธิภาพสูง และต้นทุนต่ำ
- 8) โครงการบริหารจัดการปัจจัยพื้นฐานภาคการเกษตร และพัฒนาแหล่งน้ำนอกเขตชลประทาน (บ่อจืด)

ประเด็นการพัฒนาที่ 3 : ยกระดับการท่องเที่ยวให้เป็นการท่องเที่ยวคุณภาพสูง เพื่อเพิ่มมูลค่าการท่องเที่ยวในทุกมิติ โดยเน้นคุณภาพและความยั่งยืน สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ชุมชน

- 1) โครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีชุมชนและวัฒนธรรมสู่การขับเคลื่อนเศรษฐกิจสร้างสรรค์มุ่งพัฒนาเมืองแห่งการเรียนรู้และสร้างรายได้สร้างอาชีพ
- 2) โครงการการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ยุค New Normal (Creative Tourism in the New Normal Era)
- 3) โครงการ “ศรียานำทาง เส้นทางนำเที่ยว” จัดทำเส้นทางแห่งศรียานำเที่ยวเพื่อสักการะ ไหว้พระ ขอพร เสริมสิริมงคล ความรุ่งเรืองแห่งชีวิต เชื่อมโยงชุมชนที่มีศักยภาพและแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ ของจังหวัด และแหล่งจำหน่ายสินค้าที่เป็นอัตลักษณ์ของชุมชน
- 4) โครงการส่งเสริมและพัฒนาลุ่มแม่น้ำบางปะกงสู่แหล่งท่องเที่ยวทางน้ำที่มีคุณภาพสูง
- 5) โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงาม และการแพทย์แผนไทย
- 6) โครงการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยว
- 7) โครงการพัฒนาระบบการจราจรและการขนส่งสาธารณะเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยว

ประเด็นการพัฒนาที่ 4 : พัฒนาศักยภาพพื้นที่ให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มุ่งสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ (Smart City) ในเขตพื้นที่เศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC)

- 1) โครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานรองรับการพัฒนาไปสู่เมืองที่อยู่อาศัยขั้นดี (Smart city) และเป็นมิตรเป็นต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิต
- 2) โครงการการพัฒนาฐานข้อมูลอัจฉริยะ (Smart Big Data) ทุกมิติ และ Platform สำหรับการเข้าถึงข้อมูล (Big Data) ไปสู่การเป็น City Data Platform
- 3) โครงการการเพิ่มขีดความสามารถผู้ประกอบการด้านการค้า การลงทุน และบริการ
- 4) โครงการส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลเพื่อพัฒนา Chachoengsao Smart City ระยะที่ 1 มุ่งพัฒนา Smart Learning City (Smart Health & Tourism)
- 5) โครงการพัฒนาระบบ platform เชื่อมโยงข้อมูลด้านพลังงานจังหวัดฉะเชิงเทรา (Smart Energy)
- 6) โครงการพัฒนาพื้นที่สำหรับกิจกรรม/co-working space
- 7) โครงการพัฒนาศักยภาพแรงงานให้ตรงกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรม
- 8) โครงการพัฒนาศูนย์โลจิสติกส์รองรับการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ (ท่าเรือบก)
- 9) โครงการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้พลังงานทดแทน
- 10) โครงการบริหารจัดการขยะ/ขยะอันตรายอย่างยั่งยืนทั้งระบบ (zero waste) ทุกภาคส่วน

ประเด็นการพัฒนาที่ 5 : บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อการพัฒนาอย่างสมดุลและยั่งยืน

- 1) โครงการยกระดับความร่วมมือการรักษาสมดุลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทุกภาคส่วน
- 2) โครงการอนุรักษ์ฟื้นฟู พัฒนาแหล่งน้ำและระบบกระจายน้ำ และโครงข่ายน้ำ อย่างเป็นระบบ
- 3) โครงการจัดการสิ่งแวดล้อมจังหวัดฉะเชิงเทรารองรับการเป็นเมืองอัจฉริยะ

- 4) โครงการเพิ่มพื้นที่สีเขียวเพื่อรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน
- 5) โครงการพัฒนาเมืองคาร์บอนต่ำ
- 6) โครงการอุตสาหกรรมสีเขียว (Green Industry)
- 7) การบริหารจัดการขยะทั้งระบบอย่างยั่งยืน เช่น โครงการชุมชนไร้ขยะ (บริหารจัดการขยะโดยชุมชน/จัดตั้งธนาคารขยะ) โครงการถังขยะเปียกลดโลกร้อน โครงการถังขยะอัจฉริยะ โครงการนำขยะมาใช้เป็นพลังงาน (RDF Biogas Biomass) โครงการแลกเปลี่ยนขยะอุตสาหกรรม โครงการส่งเสริมความรู้ด้านการจัดการขยะชุมชนตามแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียน จัดซื้อรถขยะที่สามารถแยกประเภทขยะได้ โครงการจัดทำ Platform แบ่งปันของเหลือใช้ เป็นต้น
- 8) การบริหารจัดการน้ำแบบครบวงจร เช่น การประชุมระดมความเห็นเพื่อแก้ปัญหการบริหารจัดการน้ำ ในรูปแบบ คณะกรรมการ โครงการขุดลอกลำน้ำคูคลอง (ต้นน้ำ กลางน้ำ ปลายน้ำ) โครงการกำจัดผักตบชวาและนำมาแปรรูปเพิ่มมูลค่า โครงการคลองสวย น้ำใส
- 9) โครงการผันน้ำผ่านท่อน้ำเพื่อใช้ในการบริหารจัดการน้ำ (จากเขื่อนขุนด่านปราการชล จังหวัดนครนายก เพื่อผลิตน้ำประปา)
- 10) โครงการสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังสิ่งแวดล้อม